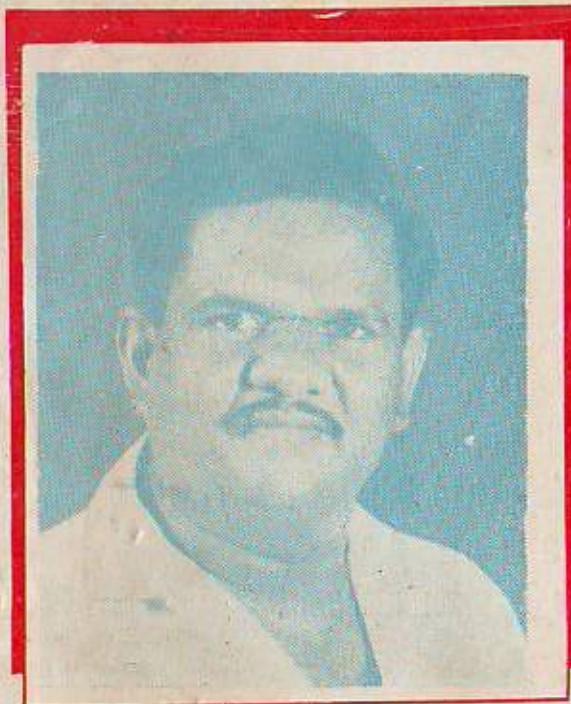

நூலாக்கம்

அங்காரமுடு : டொமினிக் ஜெனா

பெப்ரவரி 1970

ஒன்று

35 சதம்

நாள், இலக்கிய மாத திதி

ABRAHAM'S BAKING POWDER

தீர்மையும் தனிச்சுவையும்
ஏங்கு நல்ல ருசியான கேக்வகைகள்,
பெட்டிஸ், அப்பம் முழுவியலைகள்
தயாரிப்பதற்கு
வூர்காம்ஸ் பேக்கிங் பவுட்டை
உபயோகித்து
திருப்பி அடையுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்

ABRAHAM INDUSTRIES
6, Hulftsdorp Street,
COLOMBO-12.

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்-கவி
யாதியினை கலைகளில் - உள்ளம்
சபைட்டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
ஈணநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி

திசம்பர் - 1970

மலர் 31

இந்த மலரில்...

அலுவலகம்,
60, கல்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

இலங்கையின்
லை படைப்பாளிகள்
எழுதுகின்றனர்

மல்லிகையில் வெளிவரும்
கதைகளிலுள்ள பெயர்களும்,
சம்பவங்களும் கற்பணியே. கட்டு
உரைகளில் வெளிவரும் கருத்
துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்
களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

அட்டைப்படம்
வி. பொன்னம்பலம்

சிறுகதைப் பரிசு ரூபா 150

முதற் பரிசு ரூ. 100

இரண்டாம் பரிசு ரூ. 50

மஸ்லிகை ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இந்தச் சிறுகதைப் போட்டிக்கு ஈழத்து எழுத்தளர்களிடமிருந்து சிறுகதைகளை எதிர்பார்க்கிறோம்.

- ★ சிறுகதை இதுவரை எந்தப் பத்திரிகையிலும் வெளியாகாததாக இருக்க வேண்டும்.
- ★ மொழிபெயர்ப்பாகவோ, தழுவலாகவோ இருத்தல் கூடாது.
- ★ தேர்வுக்கு வரும் கதைப் பிரதிகள் திருப்பி அனுப்பப்படமாட்டா.
- ★ தேர்வுக்கான சிறுகதைகள் மஸ்லிகை அலுவலகத்துக்குக்கிடைக்க வேண்டிய கடைசித் தேதி 20 - 1 - 1971.
- ★ மூவர் கொண்ட குழு பரிசுக்குரிய இரண்டு கதைகளையும் தேர்ந்தெடுக்கும். இந்தக் குழுவினரின் முடிவும் தீர்ப்புமே இறுதி யானது.
- ★ தேர்வுக்கு வரும் கதைகளில் தரமானவை மஸ்லிகையில் பிரசிக்கப்படும்.

மாற்றம் கதிரைகளுக்காக

அல்ல!

அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட வாரென்லி விசாரணைக் கமிஷன் இலங்கையின் முக்கிய பட்டணங்களிலும் குறிப்பாக யாழிப் பாணத்திலும் தனது விசாரணையை முடித்துக் கொண்டுள்ளது.

யாழிப்பாண விசாரணையில் எம். ஸி. சுப்பிரமணியம், எம். பி. யாழிப்பாண நீகர மேயர், அரசாங்க அதிபர், மற்றும் கலை, இலக்கிய நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் தத்தமது கருத்துக்களைச் சூறியிருக்கின்றனர். சில கருத்துக்கள் பத்திரிகைகளிலும் வெளி வந்திருக்கின்றன.

தோற்கடிக்கப்பட்ட அரசாங்கம் தான் பதவிக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் இப்படியான ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை வைத்து ஒரு விசாரணையை நாடு பூராவும் நடத்தியுள்ளதை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை.

அதன் அறிக்கைக்கு எந்த விதமான பலனும் ஏற்பட்டு விட வில்லைன்பதையும் அதைப் போலவே இந்தக் கமிஷன் அறிக்கையும் நடை முறைக்குமில்லாமல் இருந்து விடக் கூடாது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டி விரும்புகின்றோம்.

ஆயிரக் கணக்கான லாரெனிப் பெட்டிகளை வட மாகாணத்தில் பொது மக்கள் பாவிக்கின்றன.

ரேடியோப் பெட்டிகள் இன்று ஒவ்வொரு வீட்டுகளிலும் அத்தியாவசிய தேவைகளில் ஒன்றாக விட்டன. உலக நடப்புகள் ஒன்றுமே தெரியாமல் வீட்டுக் கிடுகு வேலிகளுக்குள் முடப்புப் பட்டிருந்த இளம் பெண்களின் ஓரேயொரு துணையும் பொழுது போக்கும் இந்தப் பெட்டிகள்தான் என்பதும் அதனால் ஒரளும் தமது அறிவை அவர்கள் விசாலப் படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர் என்பதும் நாம் கவனத்தில் வைக்கத் தக்கது.

இப்படியான ஒரு நவீன சாதனம் நமது பிரதேசத்தில் சரியாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்ற குறைபாடும் நம்மிடையே இல்லாமல் இல்லை.

சென்னை, திருச்சி, அல்லது வர்த்தக ஒலிபரப்பு என்பதைத் தவிர, வடமாகாண ரஸிகர்கள் நமது கேசிய ஒலிபரப்பை விரும்பிக் கேட்பதில்லை என்றாலும் குற்றச்சாட்டும் இடையிடையே சொல்லப்படுவதுண்டு.

அதை மாற்றுவளமாகச் சொன்னால் நமது தேசிய ஒலிபரப்புச் சேவையை விரும்பிக் கேட்க வைக்கப்படுவதில்லை என்றே நாம் கணிப்பீடு செய்கின்றோம்.

காரணம், வட மாகாணத்தில் சென்னை, திருச்சி, வர்த்தக ஒலிபரப்பு அலைகள் தெளிவாகக் கேட்பதைப் போல, தேசிய ஒலிபரப்பு அலைகள் கேட்பதில்லை. கேட்பதில்லை என்று சொல் வகை விட, சன்னி வந்த குழந்தை அனுங்குவதைப் போல, என்றே உபமானத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.

தினசரி தேசத்தில் நடைபெறும் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளை உடனுக்குடன் இந்த நாட்டுப் பிரஜைகள் தெரிந்து வைத் திருப்பது மிகப் பெரிய கடமை.

ஏனெனில் தேசிய மாறுதல்கள் நடைபெறக் கூடிய ஒரு காலகட்டத்தில் நாம் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். சிறிய நிகழ்ச்சிகள் கூட நாளை நமது வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றியமைக்கக் கூடிய ஒரு திருப்பு முனைக் கட்டம் இன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

சும்மா சினிமாப் பாட்டுக்களை ரேடியோவில் ரசீத்துக்களித்த காலம் மாறி, நாட்டு நடப்புகளை அறிந்திருக்க வேண்டிய ஒரு வாழ்க்கைத் தேவையாக வானைலீச் சாதனம் வேறெந்தக் காலங்களையும் விட இன்று அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்றது.

அச் சாதனம் ஒரு பகுதியில் தெளிவாற்று அதனால் பயனற்று இருப்பது தேசிய நல்டம்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டை விரும்புகின்றவர்கள், தேசிய ஜிக்கியத்திற்காக முன் நிற்பவர்கள் இக் குறைபாட்டை உடனடியாக நீக்கக் குரல் கொடுக்க வேண்டும்.

'உப வானைலீ நிலையம் தேவை' என்று நீண்ட நெடுங்காலமாக நமது பிரதேசத்து வானைலீ ரஸிகர்கள் கேட்டு வரும் கொள்கையில் பூரண நியாயம் நிறைந்துள்ளது.

எனவே எந்தவித சாக்குப் போக்கும் சொல்லாமல் உபவானைலீ நிலையம் அமைத்துத் தரவேண்டும் என அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

அத்துடன்—

குழ்ச்சித் திறன் மிகக் பிறபோக்குக் கும்பலும் இன வெறியர் கூட்டமும், சாதி அகம்பாவக் காரர்களும் கை கோர்த்து இலங்கை வானைலீ நிலையத்தைத் தமது குழ்ச்சிக் கோட்டையாக மாற்றி வந்துள்ளனர் என்பது பகிரங்க ரகசியம்.

அத்தோடு உஞ்ச ஊழலுக்கும் ஒழுங்கீனங்களுக்கும் சந்தர்ப்ப வாதத்திற்கும் நிலையம் தனிக் களமாக அமைந்து வந்துள்ளது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், சமுதாய முன்னேடிகள், புதிய கருத்தாளர்கள் எல்லாம் சென்ற காலங்களில் திட்டமிட்டுப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். இதை நாடே அறியும்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் இந்த இனவெறியர்கள் தான்!

ஆனால் இன்றே அவர்கள், 'நாங்கள் அரசாங்க ஊழியர்கள். எந்த அரசாங்கம் வந்தாலென்ன, போன்றென்ன! நமது கடமையைச் செய்து வருகின்றோம்' என மாய்மாலம் விடுகின்றனர்.

சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தமது நாசகார வேலைகளை இவர்கள் நாட்டுக்கெதிராகச் செய்வதில் சற்றும் பின்னிற்கப் போவதில்லை.

கதிரைகளில் ஆட்கள் மாறி உட்காருவதல்ல அரசியல் மாற்றம். அதற்காகத்தான் மக்கள் இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களுமல்ல.

அடிப்படை மாற்றம் தேவை. மக்கள் ஏற்படுத்திய இந்த மாற்றத்தை அங்கீகரிக்காமல் நமது சந்தர்ப்பம் வரட்டும்; காத்திருப்போம் எனக் காலத்திற்காகச் காத்திருக்கும் தமிழ்—சிங்களப் பிறபோக்குக் கூட்டண்யினர் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட வேண்டும்; இனங் கண்டு தூக்கியெறியப் படவேண்டும்.

அரசாங்கத்தின் கேந்திர ஸ்தானங்களில் இப்படியான குருவிச்சைகளை இன்னமும் விட்டு வைப்பது மக்களின் ஜீவசுக்கிமிக்க வெற்றிக்கு ஊறு விளைவித்துவிடும்.

வெறும் தற்காலிகச் சீர்திருத்தங்களினால் நாம் இந்தச் சக்திகளைத் தோற்கூடித்துவிட முடியாது. வியாதியைத் தீர்ப்பதற்குச் சத்திர சிகிச்சைதான் கடைசி வழியென்றால் அரசாங்கம் அதையும் செய்யத் தயங்கக் கூடாது.

ஏனெனில் மக்கள் அதற்காகத்தான் இந்த மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். *

தமிழ் கூறும் நல்லுவகில் விரல் விட்டு என் ணத்தக்க தனித்துவம் மிக்க போச்சாளர் களில் ஒருவர் வி. பி.

இவரது இலக்கியப் பேச்சைக் கேட்கும் போது ஒரு நல்ல இலக்கியப் புத்தகத்தைப் படித்து ரளிக்கும் உணர்வுதான் ஏற்படும்.

இலங்கை சாகித்திய மண்டல தலைமைக் குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுச் சேயலாற்றி வரும் இவரது பிறந்த தினம் டிசம்பர் — 17.

தகமை வாய்ந்த ஒரு சோற் செல்வன் உறுவத்தை அட்டையில் தாங்கி வெளிவருவதில் மல்லிகை பெருமைப் படுகின்றது

— ஆசிரியர்.

பிரபு முனியுதீஸ்வர சென்றீசு

வ. ந. பரராஜாசிங்கம்

ஏறக் குறைய ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் —

ஸகந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் காலடி வைத்த காலம்.

மாணவர்களின் கலகலப்பின் மத்தியில் முதல் நாள் வகுப்பறையில் காலடி வைத்தார் ஒரு புதிய மனிதர் சாதாரண உடை; கம்பீரமான, ஆனால் எளிமை துவங்கும் தோற்றம்; ஆழமான பார்வை.

இவர்தான் புது ஆசிரியர் வி. பொன்னம்பலம் என மாணவர்கள் குசகுசுத்ததின் மூலம் தெரிந்து கொண்டேன்.

திரு. வி. பியை அன்றுதான் முதன் முதலில் கண்டேன்.

தனக்கேயுரித்தான் புன் சிரிப்புடன், சிநேக மனப் பான்மை யூடன் மாணவர்களில் ஒருவராகவே கலந்து, தோழமை உணர்வுடன் கல்வி கற்பித்த விதம், எதையும் ஆழமாக—தெளிவாக—கலையம்சம் பொருந்திய பார்வையுடன், நகைச் சுவை மினிரமிளிர அவர் பாடம் நடத்திய விதம்—மாணவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டிய போதனை முறை இருத்திறதே—

அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமே தவிர, அதை வார்த்தை களால் விளங்கப் படுத்தின்து முடியாது!

வி. பியின் மாணவர்கள் பாக்கியசாலிகள்.

இவையாவும் அவருடன் பழகியவர்களைக் கவர்ந்ததில் அப்படிடெயான்றும் வியப்பில்லை.

‘ஓர் ஆசிரியர் பாடமெடுக்க வராமல் இருக்க மாட்டாரா. அதைச் சாட்டாக வைத்து அந்த நாற்பது நிமிட வேளையில் ஏதாவது சுதந்திரமாகக் கும்மாளம் அடித்து சும்மா ‘முசப்பாத்தி’ விடலாமே’ என்ற உணர்வுடன் மாணவ வட்டாரம் ஆசிரியர்களின் வரவை வெறுப்புடன் நோக்குவதுடன், பாடங்களைச் சுமையாகக் கருதுவதுண்டு.

இதற்கு மாருக வி. பியின் பாடமென்றால் வலிந்து சென்று அவரைச் சிறிதும் தாமதிக்க விடாமல் பெரும் ஆர்வத்துடன் கற்ற—புதிய மாணவ பரம்பரையைச் சிநஷ்டித்த ஒரு தனிப்பெரும் பெருமை அவருக்குண்டென்றால் அது மிகையல்ல.

ஆசிரியத் தொழிலை புனிதமானதாகவும் சிறந்து சமூக சேவையாகவும் கருதித் தொண்டாற்றி வந்தார். அதுவே இன்று அவரைச் சமூக சேவையின் சிகரத்திற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது என்பதைத் தெளிவாக உணரலாம்.

அனவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள திரு. வி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் ‘கூட்டுறவே நாட்டுயர்வு’ எனக் கருதி முழு இலங்கையுமே வியக்கத்தக்க கூட்டுறவு இயக்கத்தை வழி நடத்தி வருகின்றார்.

இவரது தலைமையில் பல காலமாகத் தனிச் சிறப்புடன் இயங்கி வரும் அளவெட்டி பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் இலங்கையிலே இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றுப் பெருமை சாற்றுகின்றது; வடமாகாணத்திலோ முதலாவது.

இவரது அரசியல் எதிரிகள் கூட புகழ்ந்து பாராட்டும் அனவிற்கு தனது பிரதேசத்தையும் வடஇலங்கையையும், ஏன் இலங்கை பூராவும் கூட்டுறவுத் துறையையும் ஊராட்சி மன்றங்களையும் கவர்ந்து நிற்கும் தொண்டாற்றி வருகின்றார்.

கிராமத்து மக்களுடன் அவர்களில் ஒருவனுகை நின்று, தொழிலாளர்—விவசாயிகள் பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுத்து, அவர்களினது பிரச்சினைகளைப் புரிந்து செயல்பட்டு வருவதுடன் அவர்களினது விமோசனத்திற்காகப் போராடுவதே—அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தத்தக்க ஒரு அரசியல் அமைப்பை உருவாக்குவதே இவரது பெரும் இலட்சியமாகும்.

உலகின் மூன்றிலொரு பகுதியை நேரில் கண்டு திரும்பிய திரு. வி. பி. தமிழழையும், கலெஞர் களையும் இலங்கையையும் நேரிப்பதில் யாருக்குமே பின் நிற்காதவர். பேச்சில்—ஆசிரியர்—செயலில் கரண்டலில் இருந்து விடுபட்ட ஒரு சமூக அமைப்பை—சோஷலில் சமுதாய அமைப்பை—உருவாக்குவதற்காக செயற்படுகின்ற இவர், தமிழ் இலக்கியங்களில் சமதர்மக் கருத்துக்களின் அடிக்காடுகளின் நுட்பங்களைக் கண்டறிந்து மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதில் அசகாய சூரர். அதே சமயம் தமிழ் இனத்தினுள்

புரையோடிப் போய் நாறி நாற்றமெடுத்துள்ள சாதிச் சனியனைச் சாடுவதிலும் வல்வர். நம்மிடையேயுள்ள மூடப் பழக்க வழக் கங்களை நகைச் சுவை ததும்ப மிக நாகுக்காகக் கிண்டிக் கிண்டிப் பேசி, கேட்போரைச் சிரிக்க வைப்பதுடன் சிந்திக்க வைப் பது இவருக்கு நா வந்த கலை.

இலங்கையின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் இவரது சிம்ம கர்ஜினையையும் நாவன்மையையும் அறியாதவரே இல்லை கலைக்கியம், அரசியல், பொருளாதாரம், தொழில் நுட்பம் ஆகிய சுலப துறைகளைப் பற்றியும் நுட்பச் செறிவுடன் தெளிவும் அழுத் தமும் மின்ன சான்றுகளுடன் பேசிப் பாமரரையும் புரியவைக் கும் பீரங்கிப் பேச்சாளரான இவர் தமிழகத்தில் தனது கண்ணிப் பேச்சை தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. அவர்கள் பாராட்டிப் புகழ்ந்து உற்சாகமுட்டியதை இன்றும் பசுமையாக நினைவு கூருவதுண்டு.

மேடைப் பேச்சையும் மொழி பெயர்ப்பையும் தனிக் கணையாகவே கையாளுமிவர், பல மொழிப் பாண்டித்தியமுடையவர்.

சமுத்தில் இலக்கியத்தைப் படித்தவர்கள் மாத்திரமன்றிப் பாமராம்கூட சுவைத்துணர்வைத்த சொற் செல்வன் திரு. வி. பி. பாரதியை இலங்கையில் ஜனரஞ்சகமாக்கிய பெருமைக்கும் உரித் தாகின்றார். எங்கெல்லாம் பாரதி விழாக்கள் நடைபெறுகின்ற னவோ அங்கெல்லாம் வி. பியின் பிரசங்கமிருக்கும். இந்த மரபை விழா அமைப்பாளர்கள் ஏற்படுத்தும் நிலையை உருவாக்கிவிட்ட இவரை, பாரதி விழாக்களிலும் மற்றும் ஏனைய மேடைகளிலும் கொள்கை ரீதியில் சாடியவர்கள் கூட இன்று இவரது கொள்கை வழியை ஏற்றுள்ளனர்.

தமிழ் — சிங்கள மக்கள் இவர் மீது தனி அபிமானம் வைத்து வருகின்றனர். வாலிபர் கள் மாணவர்கள் இவருக்கு ஒரு தலை னுக்குரிய மதிப்பைக் கொடுத்துக் கொள்ளிக்கின்றனர். இரு இன மக்களும் தேசிய ஜிக்கியத்தை இவர் கருத்தில் காண்கின்றனர்.

நீண்ட நெடுங்காலமாக தமிழர்கள் மத்தியில் தேசியத் தலை வர்கள் தோன்றவில்லை என்ற நியாயமான பெருங் குறையை நிவர்த்திப்பதற்கான ஒரு குழ்நிலை தோழர் வி. பி. மூலம் உருவாகின்றது என்பதைப் பெருமையுடன் கூட்டிக் காட்டலாம். மக்கள் கக்கி இவரை ஒரு தேசியத் தலைவருகை அங்கீகரிக்கக் காத் திருக்கிறது என்பதை மட்டும் இப்போதைக்குக் கூறிவைக்கலாம்.

எல்லாப் பணிகளுக்கும் மத்தியிலும் கூட இவர் தனது இலக்கிய, அரசியல், மேடை அனுபவங்களை எழுத்தில் வடித்துத்தரவேண்டும். சமுத்துத் தேசிய இலக்கியப் பணிக்கு, குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு, தக்க ஆலோசனைகளைத் தந்துதவுவை துடன், எழுத்தாளர்களினதும் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கான வழி முறைகளையும் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறவேண்டும். ★

விடிவை நோக்கி...

இ. சிவானந்தன்

அரசு மரந்திழலின் அகலப் பரப்பின்கீழ் மடியில் நெருப்புடனே மல்லாடும் உயிரினமாய் சிறிய குடிலெழுப்பிச் சின்னக் குடும்பத்தை அகிலமையத் தச்சானி ஆணுகிறுன் - தொழிலாளி.

அவனுடைய

குடும்பத்தில் ஆறேழு செனுவன்டு, வெறும் வட்டில் - உடுப்பற்ற மேனியன்டு பெரும் வட்டி வளர்ந்துப்ப உழைப்பை நல்கி சருங்கிற்றே வாழ்வுநிலை, சோகமுச்சு.

'இஸ்வார' வெளியினிலே ஈச்சமரப் பற்றையிடை எல்லாரும் போய்வருதல் இயலாத தனிப்பிடத்தில் உள்ளாரை வந்தித்தே உழைத்துலையை ஏற்றுகின்ற இல்லான் உழவன் இனையதும்பி வாழுகிறுன், நெல்லாலை சூழுகின்ற நிலைமையினை ஆக்கியவன் கல்விடுச் சீமானின் காற்செருப்பாய் வாடுகிறான். உள்ளான் உதைக்கதேறி உதிரம் பிழிந்தெடுக்க இல்லான் இல்லை இழிந்துழன்று சாகின்றான். தின்ட வயிற்றினிலே திரநூகின்ற வாய்வெறிய உண்ட கண்டு உறங்குகிறுன் முதலாளி கண்ட கருக்கற்பான் கடித்திழுத்து வாய்வெறிய உந்தி புகைஅமர உறங்குகிறுன் தொழிலாளி பட்ட கடனை, படுகின்ற தொல்லைகளை, சுற்றே மறந்திருக்க தூங்குகிறுன் விவசாயி, ஊரே உறங்குகையில் உலகம் சுழன்றுவர யாரோ ஒருவரது நடமாட்டம் கேட்கிறதே!

உற்றுக் கவனியுங்கள் உள்ளமைந்தீலே அறிந்திடலாம்
சற்றே விழித்தெழுங்கள் ச்கலதையும் வென்றிடலாம்'

இருப்புப் பரந்து - பெட்டைக்
குருப்புக் கோழி வருகிறது - செட்டை
அடித்துக் குழறி அலறியது - முட்டைகள்
வெடித்துச் சிதறிப் பரவியன.

அடைகாத்த கோழி ஆவேசம் கொள்கிறது,
பகலாக்க எண்ணிப் பலமாகக் கூவியது.

வானிருண்டது வளி எழுந்தது
வாழை மாமரம் ஆடின.
மாட மாளிகை கூடகோபுரம்
யை இருப்பில் மறைந்தன.

இப்போது,

இடி இடித்தது ஒளி தெறித்தது
கீகேடித்தது கண்ணை மின்னிட,
பருவம் அற்றெரு மழை பொறிந்த
உருவுக் குற்றிலும் ஒளி படர்ந்தது.

கூரை பியந்தது, நீர் வடிந்தது
கொட்டில் முற்றிலும் ஆடின.
பாய் நனைந்தது கால் குளிர்ந்தது
கோடை மாமழை பெய்தது.
வெளி இருப்புகள் கிழிவு பட்டிட
விரலி வந்ததோர் மின்னலால்
கண்கள் மின்னின இடி இடித்தது
செவிடு பட்டன காதுகள்.

பின்னர்,

காலம் கரைந்தது காட்சிகள் மாறின
காலை மலர்த்திடக் கோழி முயன்றது.
வான் வெளித்தில் நீலம் பரந்தது
ரழை எழியவர் வாயைப் பிழந்தனர்.

இப்போது, அரசமரத்திலிருந்து

பச்சை இலைகள் பழுத்து விழுந்தன

பச்சை இலைகள் மடிந்து கிழிந்தன,
சொச்ச இலைகள் வற்றி உலர்ந்தன
பட்டை, கிளைகளில் பார்வை மிகுத்தது.

விடிவை நோக்கிய வறிய தொழில்ரும்
இடியை ஆக்கிய ஓலியை நோக்கினர்
மிடிமை போக்குடும் இரவி தோற்றுறை
அடிமை விலங்கினை அறுக்க விரைந்தனர்.

செங்கமை நிறத்தொடு சின்னக் குருத்துகள்
சீறி எழுந்தன, நீல விசும்பிடை
ஆடி அசைந்தன ஆர்ப்பரித்து ஆடின,
ஆவலில் மக்களும் ‘ஆ’ என்று அருள்டனர்.

பச்சை இலைகளைப் பார்த்துச் சலித்தவர்
மற்ற இலைகளின் மாயை உணர்ந்திலர்
கற்றைக் கதிரவன் காலம் விரட்டிட
முற்றி இலைகளும் பச்சை பரவின.
இருள் அகற்றிய ஒளி அழிந்தது
மருள் உறுத்திய ஓமையை ஒழிந்தது.
இருள் கவிந்திட அமைதி குழந்திட
கடும் இருப்பினிற காலம் ஆழந்தது.

இவ்வேளையிலே,

கூதன் அடித்திடக் கொம்பர் முறிந்தன
காதல் அழிந்திடக் கண்கள் எரிந்தன,
வேதனை மிஞ்சிட வெந்த இதயத்தில்
ஆவல் கிளர்ந்தெழ ஆத்திரம் முண்டது.
சேவல் கூவிட ஆவல் மீதுற
வேலையாளரும் விடிவை நோக்கினர்,
இருள் அகற்றிட விடிவை ஆக்கிட
இரு திரண்டனர் உலக தோழர்கள்.

முன்று தலைமுறைகள்

‘தெணியான்’

அந்த வீட்டின் வெளிப்புற முன்விருந்தையில் கட்டிலோடு கட்டிலாகக்கிடக்கும் கந்தவனம் உடையார், அந்தப் பகுதியில் அந்த வீடு ஒருகாலத்தில் நில பாவாஸூடியில் நடந்த சிறையும் சிறப்பையும் வரவாருக்கச் சொல்லும் தடங்களாக விளங்கும் மிச்ச சொச்சமான ஒரு சில சின்னங்களில் இன்று அவரும்ஒருவர்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் தமது அதிகாரப் பாதங்களால் அப்பருக்கி மக்களை நக்கக் கிடுவது மாப்போடு அரசோச்சிய கட்டுக் கோப்புக் கழன்று, சமுதாய மாற்றத்தின் விளைவாகத் தலைமைக்குரிய மாலை மரியாதைகளை இழுந்து, உள்ளுக்குள் பழம் பெருமையை எண்ணிக் குழுறிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அந்த வீட்டின் தோற்றுமே துவாம்பரமாக எடுத்து வள்க்கும். வீட்டின் முன்புறச் சுற்று மதிலின் வாசலில் பக்கத்துக் கொன்றுக் கிரிந்து நிலைமே போன்ற தீராந்திகளை விட்டு வரவாறு உண்டு. அவைகள் ஏதோ இந்தக்கால வீடுகள் போலச் சீமெந்தினால் கட்டி எழுப்பப்பட்டவைகள்ல. அந்தப் பகுதியிலே ஒரு காலத்தில் ‘ஒட்டு வீடு’ என்றால் அந்த வீட்டைத்தான்குறிக்கும். அப்போது அப்பகுதி எங்கும் இருந்த வீடுகள் வெறும் கொட்டிலும் குடியுமாகத் தான்கிடந்தன. அவைகளுட்பட நவீன வசதிகள் கொண்ட குட்டி மாளிகைகளாக இன்று முனைத்தபோதும், அந்த வீட்டுக்குள்ள பாரம்பரியமான பெருமை அலாதியானது. அந்த

தது. சுவர்கள் ஆங்காங்கே வெடித்தும் இடிந்தும் கழன்று போன பற்களின் ஒடிவபோல ஒறுவாய் விழுந்து கிடக்கிறது. காரைப் பற்றைகளும் இலந்தை முட்களும் ஒறுவாய்க்குள் குவிக் கப்பட்டு சிதைந்துபோன அரண்குலையாதவண்ணம் பாதுகாக்கின்றன. மதிலின் உள்ளும் புறமும் முட்செடிகளும், பற்றைகளும் அடர்ந்து செறிவாக மண்டிக் கிடக்கின்றன.

அந்த மதிலுக்கும் வீட்டுக்கும் பொற்காலம் என்று கணிக்கத்தகுந்த பெருமை மிகுந்த செய்திகள் அடங்கிய நீண்ட ஒரு வரவாறு உண்டு. அவைகள் ஏதோ இந்தக்கால வீடுகள் போலச் சீமெந்தினால் கட்டி எழுப்பப்பட்டவைகள்ல. அந்தப் பகுதியிலே ஒரு காலத்தில் ‘ஒட்டு வீடு’ என்றால் அந்த வீட்டைத்தான்குறிக்கும். அப்போது அப்பகுதி எங்கும் இருந்த வீடுகள் வெறும் கொட்டிலும் குடியுமாகத் தான்கிடந்தன. அவைகளுட்பட நவீன வசதிகள் கொண்ட குட்டி மாளிகைகளாக இன்று முனைத்தபோதும், அந்த வீட்டுக்குள்ள பாரம்பரியமான பெருமை அலாதியானது. அந்த

அந்தஸ்தைக் குட்டி மாளிகைகளால் என்றுமே அடைய இயலாது.

அந்த வீட்டுக்கு இரண்டு நூற்றுண்டுகளுக்கு அதிகமான வரலாறு உண்டு. அந்த வீடு அந்த வளவுக்குள் தோன்றிய போது பெருஞ் சண்ணும்புக்காளவாய்கள் மூட்டப்பெற்று, வைரக் கற்கள் அடுக்கிச் சண்ணும்பு பூசி எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் இன்று பல ஆண்டுகளாக வெள்ளை அடிக்கப்படாமையால் இருளபடிந்து பாசிப்பார்ந்துகருங்கொட்டடையாக விளங்குகிறது.

மிகவும் விலாசமான அந்த வளவின் பின்பகுதிக் கட்டிடங்கள் இன்று தேடுவாரர்றுக்கூரை இழுந்து, வெறுமைக்கும் வறுமைக்கும் சாட்சியாகத் தலைஇழுந்த முண்டங்களாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. அவற்றின் கூரைகளின் எலும்புக் கோர்வையாக உறுதியளித்த தீராந்திகள் பல உருக்குலைந்த நிலையில் கழன்று நிலத்தில் வீழுந்து கிடக்கின்றன. அவற்றேரூடு அந்தக் குடும்பத்தினர் உலாவந்த குதிரைவண்டி சக்கரம் கழன்று அக்குவேறு ஆணிவேறுயிசுதறிக்கிடக்கிறது.

வீட்டு வாசலுக்கருகே மேற்குப் புறச் சுவர் ஓராமாக அவருக்கள் பரம்பரையின் குலப்பெறுமையைப் பறை சாற்றவுது போலப் பல்லக்கின் முறிந்து கழன்றுபோனபாகங்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்தக் குடும்பத்தின் பல்லக்கும், பவிசான் வாழ்வுக்கும் இறுதி வாரிசான் கந்தவனம் உடையாரின் கண்களில் படத்துக்குந்த இடத்தில்தான் அந்தப் பழைய பல்லக்குக் கிடக்கிறது. இப்படி அவர்கள் என்னுவதற்குப் பல நியாயங்கள் உண்டு. பெயரளவில்தான் இன்

லக்குக்கும் அந்தஸ்தைக் கிடத்தியாசம் இல்லை. கண்கள் என்ற இரண்டு கோளைகளையும் மூடிக்கிடக்கும் கம்பிக் கண்ணுடக்கூடாகத் தான் வேதனையைக் கிளரிக் கொண்டு கிடக்கும் அந்தப் பல்லக்குத் தென்படுகிறது. அதைத் தூக்கி அவர் பார்வையில் படாதாவனைம் அப்புறப் படுத்தவேண்டுமென்று அவர் தினமுந்தான் நினைக்கிறார். ஆனால் இன்று பல ஆண்டுகளாக வெள்ளை அடிக்கப்பட்டாமையால் இருளபடிந்து பாசிப்பார்ந்துகருங்கொட்டடையாக விளங்குகிறது.

தான் இறந்துபோக வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவரைச் சதா அரிந்துகொண்டு இருந்தபோதும் அவர் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறார். ஆனால் அவர் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார் என்ற எண்ணமோ உணர்வோ அந்த ஊர்மக்களுக்கு ‘நச்ச நாமத்துக்கும்’ இல்லை. அப்படி இருக்குமேயானால் ஊர் இப்படித் தலைகிழாக மாறிப்போகுமா! அவர் நடைகுன்றின் உயிர்ப் பின்மாகச் செல்லாக்காசாகி இருப்பாரா!

இந்த உலகத்தில் ஒரு நூற்றுண்டு காலத்தைக் கண்டுவிட்ட அவர், ‘மண்ணுவகத்தினில் பிறவி மாசற’ப் பரம பதம் அடையாது இன்னு ந் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது அவரைமட்டுமல்ல அவர் பிள்ளைகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் கூட மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி அவர்கள் என்னுவதற்குப் பல நியாயங்கள் உண்டு. பெயரளவில்தான் இன்

றும் அவர் உடையார்: அவரி தத்திலோ அல்லது அந்தக் குடும்பத்திலோ இன்று உடையார் குடும்பம் என்று பெருமைப் பட்டுக்கொள்ள, மழும்பெருமையைத்தவிர அப்படி ஒரு உடையையும் இல்லை. இந்த நிலையில் அவர் குடும்பத்துக்கொரு வேண்டாத பாசம்; வெறும் உடையார்.

அவரையோ அவர் தந்தையோ எவரும் பெயர் குறிப் பிடிவதில்லை. உடையார் என்று தான் அவர்களை அழைத்தார்கள். அவர் தந்தையார் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் சின்ன உடையார் என்றும் தந்தையார் உடையார் என்றும் இனம் காட்டி அழைக்கப் பட்டார்கள். தந்தைக்குப் பின்னர் அவரே உடையாராய் விட்டார்.

இந்த உடையார் என்ற பதவி அவருக்கோ அல்லது அவர் முதாகையருக்கோ யாரும் வழங்கியதல்ல. ஏதோ பரம்பரையாக அந்தப் பெயர் வழங்கி வருகிறது. அவர்களை உடையார் என்று அழைப்பதுபோல, அந்த விட்டை ‘உடையார் வளவு’ என்றுதான் சொன்னார்கள். இந்தப் பெயரைவிட ‘நீதவானவளவு’ என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. அது மருவி இன்று ‘நீதவான்’ என்ற நாமமே இன்றும் வழக்கிலிருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் அப்பகுதி மக்களுக்கிடையே ஏற்படும் சன்னடை சச்சரவுகளை விளங்கித் தீர்ப்புவழங்கியவர்கள் அந்தக் குடும்பத்தவர்கள். அதனால் இன்றும் அந்தப் பெயர் அழிந்துபோகாமல் நின்று நிலைத்திருக்கிறது.

அவருக்கும் அந்த வீட்டிற்கும் பற்பல பெயர்கள் வழங்கிய போதிலும் அவருக்கென ஒரு பெயர் இல்லாமலில்லை. அவ-

ருக்கு அந்த ஊரிலுள்ள கோயிலைப் பெயரையேகுட்டிய குயுக்கு அவர் பாட்டன் வழியாகத் தான் அவர் தந்தைக்கு வந்த பரம்பரைச் சொத்து. அவர் பாட்டன் அவர் தந்தைக்குத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிதம்பரம் என்ற ஆலயத்தின் பெயரைத் தான் நாமகரணம் செய்தார். ஆலயங்களின் பெயர்களையே அவர் கஞக்கும் வைத்துக் கொண்ட பக்கு சிரத்தையைக் கண்டு அப்பகுதி மக்கள் மெய்கிலிருத்தார்கள். அந்தக் குடும்பம் சைவ மரபுகளைக் கட்டிக் காத்ததுடன் அப்பகுதி மக்கள் வரன்முறை தவறாது நடந்து கொள்ளவும் பார்த்துக்கொள்டார்கள். தரும கைங்கரியங்களில் மக்களை ஈடுபடச் செய்து சிதம்பரம், கந்தவனம் என்ற தங்கள் பெயர்களைக் கொண்ட ஆலயங்களுக்குக் காணி, பூமி களைத் தருமசாதனம் செய்யவும் தூண்டினர்கள். கோயில்களுக்குக் காணியளை எழுதுவதாகச் சால்லிக் கோயில்களின் பெயரில் உள்ள தங்களுக்கே சொற்தமாக எழுதி எடுத்துக்கொண்டார்கள். தரும சாதனங்களைப் பரிபாலித்து வரும்படியை ஆலயங்களுக்கு வழங்குவதாகச் சொல்லித் தாமே சுருட்டிக் கொள்ளும் தந்திரத்தைக்கையாண்டார்கள். அந்தக் குடும்பத்துக்குச் சேர்ந்த சொத்துக்களின் பெரும்பகுதி இந்த வழியாகத்தான் வந்து சேர்ந்தது.

அந்தக் காலத்தில் அந்த வீட்டில் காச என்பது ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகத்தான் இருந்தது. அவர்கள் காச வைத்து எடுத்துப் புழங்கிய முறையே ஒரு புதிய தினாங்கதான் அந்த வீட்டின் நடுப்பகுதியில் காசக்கென்று ஒரு தனி அறையைக் கட்டி இருந்தார்கள்;

அந்த அறையின் கதவில் ஒரு சிறிய பொத்தல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த பொத்தலுக்கூடாக நாணயங்களை உண்ணே தள்ளிவிடுவதுதான் அவர்கள் வழக்கம். வேண்டும்போது அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எவரும் கதவைத் திறந்து வேண்டிய அளவு எண்ணிப் பார்க்காமலே காசை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள். அந்த அறையும் அதோடு சேர்ந்த பகுதியை கொடுக்குப்பிடிக்க இயலாது தலையும் கைகளும் வெடவெட்டது நடுங்குகின்றன. அந்த நடுக்கம் அதிகமாக இருப்பதற்கு இன்னுமொரு விசேஷ காரணமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அவர் தந்தையைப் போலவே அவரும் பெற்றேருக்கு அருமைபெருமையான ஏசு புத்திரன்; குஞ்சரக் கண்ணு. அத்தோடு பெரிய குடும்பம்; செலவச் செழிப்பு. அதனால் வாலிப்புப் பருவத்தில் இன்பத்தை அனுபவிப்பதிலும் அவர் குறையவிடவில்லை.

அவர் முன்னே ‘றேளிங்கைக்கிளில்’ வேகமாக ஓடிவந்து, ‘கிரீச்’ என்ற ஒரைசையோடு ‘பிரேக்’ போட்டுக் கம்பீரமாக இறங்கி நின்றன, குணம் என்று நண்பர்களால் வாஞ்சையோடு அழைக்கப்படும் குணராஜா. அவன் அந்த வளவுக்குள்ளே கைக்கிளில் ஓடிவந்ததும், வாசலில் கட்டிலோடு கட்டையாய்க் கிடக்கும் அவரைப் பொருட்படுத்தாது, வாசலில் நின்றவண்ணம் பார்வையை வீட்டிற்குள்ளே செலுத்தி துளாவுவதும் அவருக்குக் கொஞ்சமும் பொருக்கவில்லை.

‘பெங்பிளைப் பிளையன் உள்ள வீட்டிற்கே..... அதுவும் உடையா வளவுக்கெ..... நான் கந்தவனம் உடையார் பாத்துக் கொண்டிருக்க..... ஆரோ ஒரு

தன் துரைமாதிரி வந்து நீண்டு வீட்டுக்கெ வீட்டுக்கெ பாக்கவோ.....'

நினைத்து மனம் கொக்களித் துக் குதித்தார். அவனைச் சும் மா விடக்கூடாதென்ற என் ணத்தோடு அவனை விசாரணை செய்ய எத்தனித்தார்.

'ஓய்

இதுதான் அவரும் அவர் முன்னேரும் மற்றவர் களை அழைக்கிற முறை. ஆனால் அவர் குரல் அவன் செவிகளில் விழுந் ததாகத் தெரியவில்லை. மறுபடியும் ஒருத்தவை 'ஓய்' என்று அழைத்தார்; பயனில்லை. ஆனால் அவனை அப்படியே விட்டுவிட அவர் தயாராக இல்லை. தட்டுத் தடுமாறிப் பேச முற்பட்டார்.

'என்ன பாக்கிருய்.....'

இப்போதுதான் அவன் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த உருவத்தை ஒருத்தவை அதிசயமாக நோக்கிவிட்டு ஆறு தலாகப் பதில் சொன்னான்.

'வைத்தியிட்டை.....'

'ஆர் ... இஞ்சை வைத்தி...?'

'வைத்திஸ்வரன்.....'

'நீ..... எங்கே..... இருக்கிறனி..... ?'

'இஞ்சைதான்.....'

'இஞ்சை எண்டு.....'

'இந்த ஊரிலேதான்.....'

'இந்த..... ஊரிலை..... எவடம்.....'

'பள்ளன் சுடுகாடு.....'

'ஆ..... ஆ..... அப்படி யெண்டால்..... நீ'

அவன் பேச்சுக் குரல்கேட்டு அவர் மகன் வயிற்றுப்பேரன்

வைத்திஸ்வரன் குதித்தோடி வந்து 'ஹலோ..... மச்சான்... குணம்' என்று வரவேற்றவன் ணம் கட்டித்தழுவி வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

அவருக்கு அந்தக் காட்சி யைக் கண்டு சகிக்க முடியவில்லை உள்ளம் உடைந்து வெதும்பி னர்.

'பள்ளன் சுடுகாட்டிலே இருக்கிறவனெண்டு சொல்லுரூன். அங்கே ஆர் வள்ளாளர் இருக்கினம்! வீட்டுக்கெ..... அதுகும் உடையா வீட்டுக்கெ போக்குடியவை ஆர்! பள்ளன் சுடுகாட்டிலே இருக்கிறதெல்லாம் பள்ளன் குடிதானே! இவனும் அப்படியெண்டால் பள்ளனாது அழைத்தான் இருக்க வேணும். அப்ப இவனை எப்படி வீட்டுக்கை கூட்டிக்கொண்டு போனான் இந்தத் தறுதலை? மச்சான் என்னும் ரூன்... கட்டிப்பிடிக்கிறுன்..... ஆ..... எங்கடை குலமென்ன! கோத்திரமென்ன! இவன்தான் கந்தவனம் உடையாற்றரை பேரன் எண்ட எண்ணம் இவனுக்கு இருக்கவேண்டாமோ....!'

அவர் இப்படி எண்ணி எண்ணிச் சஞ்சலமும் ஆத்திரமும் கொண்டார். எழுந்து சென்று உள்ளே எண்ண நடக்கிறதென்பதைப் பார்த்து, எல்லாவற்றையும் விசாரித்து, அவனை அடித்து வெளியே விரட்டவேண்டுமென மனம் துடித்தது. அவர் பழைய உடையாராக இருந்தால் அப்படிச் செய்துதான் போடுவார். பாவம்! இன்று அவரால் எழும்பவும் இயலாது. அவர் சொல்லுக்கும் அவர் பேரன் மதிப்புக் கொடுப்ப தில்லை.

அவர் எதுவும் செய்ய இயலாத நிலையில் செருமினார்.

அவனை அழைத்துச் சென்ற அவர் பேரன் அவனை ஒரு கதிரையில் இருக்கவைத்து, தானும் அவன் அருகில் அமர்ந்தவன் ணம் தாயையும் சோதரிகளையும் அழைத்தான். அவன் தாய் வேண்டா வேறுப்பாக அவன் அழைத்த குரலைக் கேட்டு அங்கு வந்தான்.

'வைத்தி..... கொஞ்சம் சும்மா இரடா...' அவன் வைத் தீஸ்வரனைச் சுற்று அடக்கினான்.

வைத்திஸ்வரனின் தாய்க்கு அவன் தன் மகனைப் பார்த்து 'எடே' என்றும் 'வைத்தி' என்றும் விளித்தது நெஞ்சில் குத்தியது. ஆனால் அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாது முயன்று மறைத்துக் கொண்டாள்.

சோதரிகளின் பக்கம் திரும்பி, 'இவ்வளவு மட்டுமல்ல பாட்டுப் பாடுவன் எண்டால்... அப்பப்பா... கேக்கிறவை அப்படியே அசந்துபோவிடுவினம்... கேக்கிறதுக்குக் குடுத்துவைக்க வேணும்... பெரிய ஆட்டிலருந்தான். ஓராளைப் பாத்தால் அப்படியே படமாகக் கீறிப்போடு வான.....'

குணராஜாவின் பக்கம் திரும்பி, 'என்ரா... பேசாமல் ஊமை மாதிரி இருக்கிறுய்...! எதும் கடையன்.....' என்று தலைகால் தெரியாமல் மகிழ்ச்சியால் குதித்தான்.

குணராஜா வைத்திஸ்வரனின் தாயின் பக்கம் திரும்பி 'வணக்கம் அம்மா...' என்று அடக்க ஒடுக்கமாகக் கூறினான்.

அவனும் பதிலுக்கு மொட்டையாகவே 'வணக்கம்' என்றான்.

அதற்குள் வைத்திஸ்வரன் அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'டேய் .. டேய் ஒரு

பாட்டுப் பாடன்ரா...! உன்ரை பாட்டை என்றை சிலரேசுகேக் கட்டும்... அப்பதான் என்றை பிறன்றைப்பற்றி இவையஞக் கும் தெரியும்...' என்று மன்றுட்டமாக வேண்டுகோள் விடுத் தான்.

'தமிழி நீர்தான் இவனுக் குப் புத்தி சொல்லவேணும்...' அவன் இப்படிச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவள் மகன் வைத்திஸ்வரன் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

‘இவன் என்ன எனக்குப் புத்தி சொல்லுறது! இவனுக்கு நான் சொல்லிக் குடுப்பன்...’

‘நீதானே... உனரை பிறன் பெரிய கெட்டிக்காரன் எண்டு எப்போதும் புனுகிறுய். பிறகு இப்பெண்ணெண்டால் நீ புத்தி சொல்லிக் குடுப்பன் என்னுருய்து...?’

வைத்தீஸ்வரனின் இளைய தமக்கை அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

‘படிப்பிலை தானே கெட்டிக் காரன். உலக விஷயம் இவனுக்கொண்டும் தெரியாது. இவனை விட நான் விண்ணன் இவனுக்கு அனுபவமில்லை... ஏன்றா குணம்! எல்லாத்துக்கும் வாயைத்திறக்காமல் இருக்கிறுய்து...’

குணராஜா தாயையும் மகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

வைத்தீஸ்வரன் நன்பளைக்கண்ட அமர்க்களத்தில் எல்லா வற்றையும் மறந்து, திடீரென ஞாபகத்துக்கு வந்த வானாக, ‘எடே... எடே... உனக்கொண்டுந் தராமால் நான் வெறும் வாய்திச்சுக்கொண்டிருக்கிறன். எடே மச்சான் உனக்கென்ன ரீயோ... கோப்பியோ...’ அவனைப் பார்த்து வதவதன்டு கேட்டான்.

‘எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். ஆளை விட்டால்போதும்’

அவன் பதிலைக் கேட்டுப் பூரண திருப்தி அடைந்தாள் வைத்தீஸ்வரனின் தாய்.

ஆனால் வைத்தீஸ்வரன் விடுவதாக இல்லை. அவன்தன் சகோதரிகளின் பக்கம் திருப்பி, ‘சிஸ்டர் இவன் நெடுகே இப்படித்தான்... எல்லாத்துக்கும் வெட்டும் விட்டின் பின்புறத்தில்

கப்படுவன்... ஆனால் கோப்பி எண்டால் உயிர். ஓராள்போய் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வாருங்கோ... ஆள் பெரிய ஆசாரக்காறன்... நீற்றாக் கொண்டு வாருங்கோ...’ என்று கூறினான்.

வைத்தீஸ்வரனின் தாய் அதற்குள் முந்திக்கொண்டாள். ‘இப்ப சாதுவான வெய்யிலும், இந்த வெய்யிலுக்கை ஏன் கோப்பி! இளையைக்குடுங்கோ’

‘மதறின்ரெ ஜூடியாத்தான் சரி. என்னமச்சான் இளையீ குடிப்பம்! சரி இளையைக்கொண்டு வாருங்கோ...’

‘இளையீ புடுங்கவேணும். நீ மரத்திலே ஏற்பு புடுங்கன்’ மகனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டே குணராஜாவைப் பார்த்தாள் வைத்தீஸ்வரனின் தாய்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள். குணராஜாவும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

‘நான் ஏற்வேண்டுமெண்டால் ஏறுவன் அம்மா. அண்டைக்கு அந்த வத்தாவிக் கண்டிலே ஏறி ஒரு இளையீ புடுங்கிக் குடிச்சனான். அம்மா இளையீ ஜூடியாவைச் சொன்னது நீதான். அப்ப இளையையும் நீதான் புடுங்கி வரவேணும்; என்றா அம்மாவெல்லே..... அந்தக் கொக்கத்தடியாலே..... செவ்விளை மரத்திலே இரண்டு இளையீ புடுங்கி வாருங்கோ... போங்கோ போங்கோ.....’

வைத்தீஸ்வரன் தாயை விரட்டினான்.

அவன் காலில் செருப்புடன் நின்றவண்ணம் மேற்பார்வை செய்ய, ஒவ்வொர் மரங்களாக ஏறித் தேங்காய் பறித்து வந்த அவன் வீட்டின் பின்புறத்தில்

குவீத்தவனுடைய மகனுக்கு இன்று அவன் இளைரீ பறிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்ட போது அவன் அதைத் திருப்தி யோடா செய்கிறான்! ஆனால் இரண்டு இளையைக்கும் பறித்து வந்து கொடுத்தாள்.

இதற்குள் கந்தவனம் உடையார் வாசலில் கிடந்து பலதட்டவை நெஞ்சயர்த்திக் கெருமி விட்டார். அந்தச் செருமலின் அர்த்தம் அவர் மகனுக்கு நன்கு விளங்கும். அவளை அவர் அழைக்கிறார் என்பதை அறிந்து அவரைக் கவனிக்கப் புறப்படும் போது மகனைப்பார்த்து.

‘சரி இளையைக் குடியுங்கோ வாறன். நீ இந்தத் தம்பிக்குக் குடுக்கு வேணுமெண்டு வைச்ச பாச்சையும் மறந்துபோகாமல் குடுத்துவிடு.....’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தகப்பனுக்குமுன்போய் நின்றார்.

அவர் கண்ணுடிக்கூடாக அவளை ஒருத்தவை கூறுகுறிப்பாகப் பார்த்துவிட்டு. ‘ஆர் பிள்ளை உங்கே வந்திருக்கிறது?’ என்று கேட்டார்.

அவன் எதிர்பார்த்த கேள்விதான். அதிக அக்கறை காட்டாமல் பதில் சொன்னாள்.

‘அது ஆரோ தம்பியின்றை கிடைக்கிறனும்...’

‘எங்கே இருக்கிறவன்.....?’

‘உங்கிணைதான் எங்கெயோ இருக்கிறவன்.....’

‘என்ன உங்கிணைதான் இருக்கிறவன் என்னுருய்து...?’

‘பள்ளன் சுடுகாட்டிலே இருக்கிறவனும்.....’

‘அங்கே ஆரும் எங்கடை ஆக்கள் இப்பொய் புதிதாகக் குடியேறி இருக்கின்மே.....?’

‘அங்கெழுர் இருக்கினம்...’

‘அப்ப இவனும் பள்ளன் தான்.....’

‘ஓமாக்கும்.....’

‘என்ன ஓமாக்குமென்னுருய்து...! இவன் ஆற்றரைமேன்!, ‘ஆழ்வான்ரை.....’

‘எந்த..... வாரியின் ஆழ்வான்ரை மேனே.....’

‘ஓ..... அவன்ரைதான்...’

‘என்ன அவளையும் வீட்டுக்கே விட்டுச் சமனுகப் பிள்ளைக்கத் துடங்கிவிட்டியளே! அந்தப் பள்வாரி பொங்கெ..... அதிலை கிடக்கிற பல்லக்கிலே என்னையும் அப்புவையும் வைச்சுத் தூக்கினவன். அவங்கள் எங்கடை அடிமை குடிமையள். அவன்ரை மேன் ஆழ்வான்..... உவன்ரை தேப்பன்... அப்ப செத்தபோதும், உன்றரை கொம்மா செத்தபோதும் குடிமையைக் கைவிடக் கூடாதென்டு இந்த வளவிலே இருந்து சுடலைக்குக் கட்டை குத்தி சமந்தவன். இண்டைக் கெல்லாம் விட்டுட்டாங்கள் தான். ஆனால் எங்கெட குடிமேன் ஒருதன் வீட்டுக்கே கால் வைக்கலாமோ..... பொறுக்கிப்பயல்.....!’

‘தம்பி வரச் சொன்னால் அவன் வருவான்தானே.....!’

‘தம்பின்ன... பெரியதம்பி நான் அப்பவே சொன்னான். அவளை வேதக்காறங்களின்றை பள்ளிக்கூடத்துக்கு விடாதை எண்டன் கேட்டியே...! சைவம் எண்டால் சைவம்தான். என்ன ஆசாரம்! என்ன ஒழுக்கம்! பழைய முறை ஒண்டையும் கை விடமாட்டம். வேதக்காறங்களாலே எழிய சாதியும் இரண்டு எழுத்துப் படிச்சவுடனெல் வீட்டுக்கெ வந்துவிட்டான். இப்பசன்டாளப் பிராயச்சித்தமெல்லோ செய்யவேணும்.....’

'உதை உங்கடை பேரனுக் குச் சொல்லுங்கோ.....'

'அவனுக்கெண்ண சொல்லு றது... அவன் என்றை கதையைக் கேட்பனே... நான் செத்தாலும் அவன் என்றை மேலிலே தொடக்குதாது.....'

'என்னத்தைச் சொல்லிய மென்ன... இப்ப எங்களிட்டை என்ன கிடக்கு... பழும் பெருமை மட்டும் பேசிக் கொண்டிருக் கிறம.....'

'ஒன்டுமில்லைத்தான்..... அனால் குலப்பெருமை குறைஞ்சு போகாது. அதை உன்றை மேனுக்குத் தெரியாது. கெட்டாலும் செட்டி கிழிஞ்சாலும் பட்டுத்தான். இதை உன்றை மேனுக்கு.....'

அவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்க, குணராஜாவும் வைத்திஸ்வரானும் வெளியே வந்தார்கள். வைத்திஸ்வரான் கை அசைத்து குணராஜாவை வழி அனுப்பிவிட்டு, வீட்டுக்குள் போகத் திரும்பினான்.

'ஏன் நீ அந்தப் பாசலை அவனிட்டை குடுக்கையில்லை...'

அவன் தாய் அவனைப்பார்த்துக் கேட்டாள்.

'எவனிட்டை.....!' என்று அழுத்தம் கொடுத்துத்தன் அதிருப்பு வெளிப்படத் தகுந்ததாக அலட்சியமாய்த் தாயைப்பார்த்துக் கேட்டான்.

'உன்றை பிறன்றிட்டை...'

'அவன் வாங்க மறுத்துப் போட்டான். அதை என்னை வைச்சிருக்கச் சொல்லுறன்...?'

'அவன் சொன்னால்போலே அவன் போட்ட அவன்றை கேட்டு உணக்கேன்.....?'

உணர்ச்சியைக் கட்டுப்பு தெத் தமுடியாமல் அதட்டிக் கேட்டாள்

'அவன் என்றை நஷ்பன் இது அவன்றை சேட்தான். இதிலை எனக்கு ஆசையெண்ட தை அறிஞ்சு இதை என்னட்டையே விட்டுவிட்டான். அவனுக்கு நான் செய்யக்கூடியது இந்தச் சேட்டின் பெறுமதிக்கு வேறை ஒரு சேட்டு வாங்கிக் கூடுகிறதுதான். இதின்றை பெறுமதி நாப்பத்தைஞ்சு ரூபா. நாப்பத்தைஞ்சு ரூபாத்தர உங்களாலே முடியுமா முடிஞ்சால் இதைச் செய்யுங்கோ... இதுக் கேலாது... வெறும் வாய்மட்டும் காட்டவேண்டாம்.....'

நிதானமாகச் சொல்லி விட்டு அவன் உள்ளேபோனான்.

அவன் தாய் பதில் சொல்லியலாது அணைந்துபோன குத்துவிளக்கின் திரியாகப் புகைந் தவண்ணம் தலைகுனிந்து அவனைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

அவர் — கந்தவனம் உடையார், அவருக்குத் தெரியாத அந்தக் காலத்தில் அந்த வீடு கட்டுவதற்காக மூட்டி எரிக்கப் பட்ட சுண்ணாம்புக் காளவாய் போல அவர் உள்ளம் விளாசி எரிந்தார். இவற்றை எல்லாம் கண்டும் கேட்டும் இன்னும் அவர் உயிர் தரித்திருப்பதை என்னிப் பிராணவங்கதைப் பட்டார்;

அது வெறும் அவஸ்தை தான். பாவம்! அவர் உயிர் இன்னும் உடலை விட்டுப் பிரிய வில்லை.

ஆமாம்... அவர் இன்னும் இறக்கவில்லை!

வாழ்க்கையும் எழுத்தாளனும்

ஆர்ஜி

புத்தகம் என்பது ஒரு கற்பனைப் படைப்பு. வாழ்வையும் மனித இயல்பையும் அது எவ்வளவு உண்மையாகப் பிரதி பவிக்கிறது என்பதில்தான் அந்தப் புத்தகத்தின் மதிப்பு அடங்கியுள்ளது.

விஷயங்களின் தன்மையையும் மனித முயற்சிகளையும் மேம்போக்காகப் புரிந்து கொள்ளங்கள், மூத்தாளன், ஆழமற்ற புத்தகங்களை எழுதுகிறுன்; அவற்றில் மாறுலான சம்பவங்களை நிரப்புகிறுன்.

தனது சொந்த அறிவையும் அருபவத்தையும் பயன்படுத்த அவனுக்குத் திராணி இல்லாவிட்டால், அடுத்தவரின் படைப்புக்களைத் தான் அவன் காப்பியடிக்க முடியும். காப்பி அடித்து எழுதினால், கலை பிறந்துவிடாது; அப்படிப்பட்ட எழுத்துக்கள் கலிப்பைத்தான் உண்டாக்கும்.

தெம்புடன் சுயமாக எழுதும் எழுத்தாளர்களும் உண்டு; காப்பி அடிக்கும் 'திருட்டுப்பூணை'களும் உண்டு.

மாறுல் சம்பவங்கள் நிரமிய புத்தகங்களையும் திரைப்படங்களையும் நான் விரும்ப வில்லை. அந்த ஆசிரியரின் மூலை சுயசிந்தனைகள் உதிக்க

வில்லை என்பதையும், அவர் பிறரது அருபவங்களைக் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்என்பதையும், அவற்றைப் புதுமையானவை என்று தம்பட்டம் அடிக்க முயலுகிறார்என்பதையும், அந்தப் புத்தகங்கள் காட்டுகின்றன.

டால்ஸ்டாய், தாஸ்தாயெல்லசி ஆகியோரின் கதாநாயகர்கள் அணைவரும் தாங்கள் வாழ்ந்த உலகத்துடன் போராட்டினர்கள்.

அவர்கள் தங்களை அறிய முயன்றனர்; காதலிலும் சோகத்திலும் தங்களது சுய தரிசனத்தைக் காண்து துடித்தனர்; அவர்கள் நீதி, நேர்மை ஆகிய இலட்சியங்களை ஆதரித்தனர்.

அவர்களில் சிலர் மன்னோய் பிதித்தவர்களாகவும் கிறுக்கர்களாகவும் உள்ளனர். அவர்களது துன்ப துயரங்களுக்கு அவர்களது தீவிர உணர்ச்சிகளே காரணம் எனினும், நாம் அவர்கள்பால் இருக்கம் கொள்கிறோம்; அவர்களுடன் சேர்ந்து துன்பப்படுகிறோம்.

டால்ஸ்டாயும் தாஸ்தாயெல்லசியும் தனித் தன்மை படைத்தவர்கள்; எனினும், அவர்கள் எதார்த்த வாழ்வின் உண்மையான சித்திரத்தைத் தரமுயன்றனர்.

அவர்கள் மாபெரும் கலை ஞர்கள்; அவர்களது உண்மை, மாபெரும் கலைஞர்களின் உண்மையாகும். தங்கள் காலத்திய மனித உறவுகளையும் மனி தவாழிக்கையையும் அவர்கள் ஆழந்து நோக்கினர்.

அவர்கள் மனித வாழ்க்கையை ஆராய்ந்த மகத்தான கலைஞர்கள்; அவர்களது வாழ்விலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம்; ஏனையோரும் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

ஆனால், இன்றைய வாழ்க்கைக்கு உரைகல்லாக அவர்களது சமுதாய, மனோதத்துவ ஆராய்ச்சிகளை நாம் பயன்படுத்த முடியுமா?

பொதுவாகச் சொல்லப் போன்ற முடியாது என்றே கூற வேண்டும். இன்றைய சமுதாயத்தில் மனித உறவுகளும், சமுதாயத்துடன் மனிதனது மாபெரும் மாற்றங்களை அடைந்துள்ளன.

நம்பிக்கை, நம்பிக்கையின் மை, நன்மை, தீமை என்ற பிரச்சனைகள் நமக்கும் உண்டு. ஆனால், அவை இன்று வேறு வடிவங்களில் உள்ளன; எனவே ஒரு கலைஞர் அவற்றை வேறு வழியில், வேறு 'தொனியில்' வேறு அமுததத்துடன், எடுத்தான் வேண்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு யுகத்திற்கும் ஒரு தனி முத்திரை உண்டு.

டால்ஸ்டாயின் 'போரும் அமைதி'யும் என்ற நாவலைக் கொண்டு நமது புத்தகங்களை எடைபோட முடியாது; அதே போல, நமது புத்தகங்களைக் கொண்டும் அவர்களது படைப்புக்களை அளவிட முடியாது,

ஓர் உண்மையான கலைஞர் தனது சொந்த உலகத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்கவேண்டும்; வாழ்விலிருந்து தனது அற்பணையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்: வாழ்வுக்கு ஒளியூட்டவும், உறுதியூட்டவும் தனது கலை நோக்கைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

காப்பியிடிப்பவன் கலைஞர் அல்ல; உயர்ந்த பட்சம், அவன் ஒரு கை விண்ணஞ் ஆவான்; அவன் அழகின் சிதைந்த உருவத்தையும், உண்மையை டூட்டுற்போன்ற படைப்புக்களையும் தருகிறன். அவனது படைப்புக்கள், நிரந்தர மதிப்புக்களின் அலங்கோலமான பாசாங்கு ஆகும்.

மனிதனை அவனது காலப்பின்னணியில் தான் எழுத்தான் ஆராய வேண்டும். பிற எழுத்தாளர்கள் எவ்வளவு பெரியவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களது அறுபவத்தை அவன் காப்பியிடிக்கக் கூடாது.

எழுத்தாளன் என்பவன், அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும், தனது காலத்தைப் படம் படம் பிடிப்பவனுக இருக்கிறான். ஆனால் மனிதனது இயல்களின் துருவி ஆராயும் தன்மை அவனுக்குக் குறைவாக இருந்தால், மனிதனுக்கும் மனிதனின் வரலாற்றுப் பின்னணிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளைக் காணும் தன்மை அவனுக்குக் குறைவாக இருந்தால், அவனது படைப்பிடிப்புக்கள் முழுமையற்றவையாக இருக்கும்.

தனிமனிதன் என்பவன் நிகழ்ச்சிகளின் மொத்தத் தொகுப்பு ஆவான். மனிதனை அவனது சமுதாயச் சூழ்நிலையில்

பார்த்தால் தான், எதார்த்தத் தின் உண்மையை நாம் கண்டு வெளியிட முடியும்.

உண்மைக் கலைஞர் மனித குல வரலாற்றாலும், முயற்சியாலும் உருவாக்கப் படுகிறன்.

போரின் பயங்கரங்களும் துன்பங்களும் வெற்றிகளும் வரலாறு ஆகிவிட்டன. போரைப் பற்றிய நேரிடை அநுபவம் இல்லாத இன்றைய எழுத்தாளன், அதைப்பற்றி எழுத விரும்பினால், முதலில் அந்தச் சூழ்நிலையைக் கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டும்; சாரை, வேதனை, வீரம், துணிச்சல் ஆகியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் அந்தக் காலத்துக்குள் தானும் ஜக்கியமாகி விட வேண்டும்.

போரைப் பற்றி பற்பல சோயித் தாவல்கள் சிறுக்கை களும் வெளிவந்துள்ளன. அந்தக் கால கட்டத்தையும் அதில் வாழ்வுக்களையும், எல்லாக்கொணங்களிலிருந்தும் பிரதிபலிக்க அவர்கள் முயன்றுள்ளனர்.

மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தமது பார்த்திரங்களின் ஆன்மாவை ஆழமாகத் துருவிப்பார்த்துள்ளனர்; அந்தப் பாத்திரங்கள் பதுங்கு குழிகளில் உள்ள புதிய சிப்பாய்களாகவும் இருக்கலாம்; அல்லது தலைமையகங்களில் உள்ள தளபதிகளாகவும் இருக்கலாம்.

அந்தப் படைப்புக்களின் ஆசிரியர்கள் டால்ஸ்டாய்களாக இல்லாமல் இருக்கலாம்: ஆனால், அவர்களில் சிலர் 'தேசபக்தியின் ஒளி' என்று டால்ஸ்டாயால் குறிப்பிடப் பட்ட ஆழந்த உணர்ச்சிகளைச் சிறப்பாகப் பிரதிபலித்துள்ளார் என்பதில் ஜயமில்லை.

சிறந்த இன்றைய இலக்கியத்தில் நான் என்ன எதிர்பார்க்கிறேன்?

இன்றைய இலக்கியம் நமது மக்களின் மாபெரும் ஆன்மிகச்கதையையும், அவர்களது அநுபவத்தையும் நினைவுகளையும் வெளியிட வேண்டும் என்றும், இன்றைய யுகத்தின் கம்பீரத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் முரண்பாடுகளையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்றும், நான் விரும்புகிறேன்.

சிறந்த புத்தகம் என்பது ஒரு கண்ணேடி; மாறிக் கொண்டிருக்கும் தனது பிரதிபலிப்பத்தை அதில் வாசகன் காண்கிறுன்; அநுபவத்தை எழுப்பும் கதாநாயகனுடன் அவன் உறவுகொள்கிறுன்; வெறுக்கத்தக்கப்பாத்திரங்களை விட்டு அவன் விலகுகிறுன்; ஒரு பாத்திரத்தின் தன்மை பிடிப்பாமல் இருந்தால், அது குறித்துச் சிந்திகிறுன்.

வேறு விதமாகச் சொன்னால், அந்த வாசகன் தன்னைத் தானே ஆராய்ந்து கொள்கிறுன். இந்த ஆராய்ச்சியின் காரணமாக ஓரளவு மாற்றமும் அடைகிறுன்.

எனவேதான், மிகச் சிறந்த மிக முழுமையான உலகை உருவாக்கும் போராட்டத்தில் இலக்கியம் ஓர் வளிமை வாய்ந்த சக்தியாக விளங்குகிறது என்று நாம் கூறுகிறேம். ★

காதலின் துயரம்

சிங்கள மூலம்:
ஹேமா வியனகே

தமிழில்:
யாதவன்

வி ஸ்டானுக்கு அவள் எப்

போது வந்தாள் என் பதை இப்போது என்னால் நினைவு படுத்த முடியாது. ஆனால் நோட்டிங் ஹில்லில் உள்ள அந்த வீட்டுக்கு அவள் வந்த தினம் மட்டும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அது ஒரு நவம்பர் மாதத்து ஏழாம் நாள்; சனிக் கிழமை. நோட்டிங்ஹில் டியூப் ஸ்டேஷனீப் பார்த்தவாறு, ஹோமாதிரி அமைந்திருந்த அந்த நீள் வரிசை வீடுகளில், நான்

இருந்ததைப் போலவே நாலரா வது மாடியில் ஒரு வீட்டில் அறை எடுத்திருந்தாள். அவளுடைய அறை, வீதிக்கு அப்பால் என்னுடைய அறைக்கு நேர் எதிரே இருந்தது.

அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை, அவள் அங்குவந்த மறுநாள் நான் வெகு நேரங்கழித்தே எழுந்திருந்தேன்: வாழம் முழு வதையும் கடுமையான உழைப் பில் ஈடுபடும் லண்டன் வாசிகள் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் நேரங்கழித்தே எழுந்திருப்பார்கள். எனது பழக்கப்பட்ட கண்கள் அவன்து அறையை நோக்கின. அந்த வாரக் கட்டைவரை, அந்த அறையில் என் நண்பன் ஒருவன் தங்கியிருந்தான். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் நான் எழுந்திருந்ததும் அவன்து அறையை நோக்கும் பொழுது அவன் குஷியோடு காணப்படுவான்.

அன்று காலையில் சோம்பல் மிகுந்த எனது கண்களின் பார்வை, அந்த யன்னவில் சூரிய வெளிச்சத்தை மறைப்பதற்காகப்போடப்பட்டிருந்த பூலோலிப் பாடு கொண்ட திரைச்சீலையில் படிந்து திடைப்பற்றி நின்று விட்டது. இன்நெதிரியாத காரணங்களால் எனது இதயம் துள்ளியது. அந்த மெல்லிய திரைச்சீலையினாடாக ஓர் உருவும் நடமாடுவதைக் கண்டேன் — நிச்சயமாக அது ஒரு பெண்ணுக்கத்தான் இருக்கவேண்டும். அதுவும் அவள் ஓர் ஹோப்பியப் பெண்ணாக இருக்க முடியாது.

மறுநாள் எனது அழகான விருந்தாளி தலைவாரிக்கொண்டிருந்ததை திறந்திருந்த யன்னல் வழியே பார்த்தேன். அந்தக் கருநீல அலைபோன்ற கூந்தலைப் பார்த்ததும், லண்டனுக்கு வந்த

பின்னர் இயற்கை அழகுள்ள கூந்தலையடைய தலை ஒன்றை முதன் முதலாக அப்போதுதான் பார்ப்பதாகத் தோன்றியது. அவள் சேலை உடுத்தியிருந்தாள்; இலங்கையை அல்லது இந்தியாவைச் சேர்ந்தவளாக இருக்க வேண்டும். லண்டனில் இந்தியர் களிடமிருந்து இலங்கையரைப் பிரித்தறிவது என்பது சுலபமல்ல அதேகமாக அவர்களிடம் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது.

அவள் யாரென்பதை எப்படி அறியலாம்? அந்தக் கட்டிடத்தில் தங்கியிருக்கும் பண்டிதரத்து மூலமாக அறியலாமா? சிறிது யோசித்துப் பார்த்தேன். அவன் அதைத் தணக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எனக்கு முதல் அவளுடன் சிநேதிதமாகி விட்டால்..... ஒரு பெண்ணைப் பற்றி — அவன்து பெயரோ அல்லது ஊரோ தெரி யாதபோது — அவளீப் பற்றி நினைக்கும் அளவுக்கு எனக்கு நேர்ந்துவிட்டது.

அன்று காலையில் அவள் வெளியே புறப்பட்டாள். காஷ் மீர் சேலை உடுத்தியிருந்த அவள் மெல்லிய பச்சை நிறத்தினாலான மழைக் கோட்டுடைனும் நாகரீகம் மிகுந்த அந்த நகரில் பழக்கூடப் பார்க்கமுடியாது. இலங்கையிலிருந்து மாறுபட்ட நகரத் தில், ஒருவன் தன்னையும் அதற்கேற்றுப்போல் மாற்றுவது என்பது மிகவும் கஷ்டம்தான். ஒரு இலங்கையைது முகத்தை எப்போதாவது காணுவோமா என-

தது. உதடுகளுக்கு இலோசாக சாயம் பூசியிருந்தாள். அவளிடம் எழில் கொஞ்சிக் குலாவியது.

அவளது பெயர் யமுனை. அவளுடைய குடும்பப் பெயரை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. எண்ணிக்கையற்ற முகங்கள் டையே யமுனைவின் முகம் மட்டும் என்னை ஏன் வாட்டியது? நான் பல ஜிரோப்பிய மங்கையரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழக்கியிருக்கிறேன்: ஆனால் யமுனையைப் பற்றிய நினைவுகள் மட்டும் ஏன் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் என்னிடம் பலம் பெறுகின்றன?

நான் முதன் முதல் லண்டனுக்கு வந்த அந்த நாட்களை நினைத்துப் பார்த்தேன். அந்த ஆரம்ப நாட்களில் நான் அடைந்த வேதனையை வீட்டில் இருந்த பொழுது நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. அந்த வேதனையைச் சொல்லி உணருமுடியும். பாசம் மிகுந்த வர்களைப் பிரிந்து, கடல்கடந்து பஸ்லாயிரக் கணக்கான மைல் கருங்கப்பால் இருந்து அனுபவித்த வேதனையை நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியாது. இலங்கையிலிருந்து மாறுபட்ட நகரத்தில், ஒருவன் தன்னையும் அதற்கேற்றுப்போல் மாற்றுவது என்பது மிகவும் கஷ்டம்தான். ஒரு இலங்கையைது முகத்தை எப்போதாவது காணுவோமா என-

றிருந்தது. அப்படி ஒரு முகத் தைக் கண்டபோது என் நெஞ் சத்து வேதனை குறையும்- சிறிது நேரத்துக்குத்தான்.

யழுங்குவும் இப்படி அவஸ் தைப் படுவாள் என்றே என்னினேன். ஆனால் அவளிடத்தில், ஒரு புதிய நாட்டிற்கு வந்தால் எழக்கூடிய எந்தவித உணர்வையும் காணமுடியவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அக்கம் பக்கத்தைப் பற்றிக் கவனிப்படாத அலட்சிய மனோபாவத்துடனும் ஒருவித உறுதியுடனும், ஆங்கில மாதருக்கு இனையாக அவரும் நடமாடினான்,

எந்தவித அறிமுகமும் இன்றி அவருடன் பேசமுடியாது என் பதை அறிவேன். எப்படி அவருடன் அறிமுகம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நினைவே என் தலைக்குள் நிறைந்து கிடந்தது.

அடுத்த சனிக்கிழமை-அவள் அங்கு வந்து ஒரு வாரமாகி விட்டது- அவள் தனது அறையை ஒழுங்குபடுத்துவதை அவதானித்தேன். பூச்சாடியில் மலர்களை அடுக்கிக்கொண்டிருந்தாள் ஏதாவது விருந்து கொடுக்கப் போகிறாரோ? நண்பர்கள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களா? எட்டரை மணிபோல் இரண்டு நபர்கள் அவளது அறைக்குள் நுழைவதைப் பார்த்தேன்.

எனக்கு மனதுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. துயர் என்னைச் சூழ்ந்தது. படிப்பில் நாட்டம்

செலுத்தாமல் நேரத்தை விணைக்கிறேனே என்று தோன்றியது. எனது புத்தகங்களை விரித்தேன். ஆனால் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அந்த அழகு முகம்தான் என் கணக்குக்குத் தெரிந்தது. மீண்டும் அவளது அறையை நேரக்கினேன். அவளது விருந்தாளி களைக் கண்டதும் எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் இருவரும் எனக்கு அறிமுகமான மாணவர்கள். கோட்டை அணிந்தவாறு அறையை விட்டு வெளியேவந்தேன்.

நான் அறைக்குத் திருப்பிவரும்பொழுது அந்த இரு நண்பர் களையும் சந்தித்தேன். அவர்கள் யழுங்குவைப் பற்றிக் கூறி அர்கள். அந்த நண்பர்களில் ஒருவருடைய சகோதரியின் சிநேகிதி யழுஙை. அந்தச் சகோதரியின் வேண்டுகோளின்பேரில் யழுங்குவைப் பார்க்க சென்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேலே அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அவர்கள் சென்றதும் டெவி போன் பூத்தை நோக்கிச் சென்றேன். என் நெஞ் சில் ஒரு பொய் உருவாயிற்று. டெவி போனில் அவளே பேசினான். அவளது அறைக்கு வந்த இளைஞர்களில் ஒருவரைக்குறிப்பிட்டு அவருடன் பேசப்போவதாகக் கூறினேன். அவர்கள் இருவரும் சுற்று முன்னர்தான் சென்றதாக அவள் வருத்தத்துடன் பதில் அளித்தாள். ‘பரவாயில்லை’ என்று கூறிய நான், என்னை

அவளுக்கு அறிமுகப் படுத்துவிட்டு அவளுடன் பேசக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்திற்காக எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தேன். அவள் என்னைத் தன் இருப்பிடத்துக்கு அழைப்பாள் என்று என்னை ஏமாற்றேன்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அவளைச் சென்று சென்று பார்ப்போமா? பகல் சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் அவள் ஆய்வின் ஒன்றைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இன்னும் ஒரு வாரத்திற்கு என்னால் காத்திருக்க முடியாது. எனது கோட்டை மாட்டிக்கொண்டு எதிர் சாரியை நோக்கி நடந்தேன். அழைப்பு மணியை அடித்தேன். கதவு திறந்தது.

‘ஓ..... நீங்கள் நம்பர் 104-ல் இருப்பவர்கள் அல்லவா வாருங்கள்.....’ அவள் வரவேற்றார்கள்.

எவ்வளவு இனிமையான வள். எத்தனை இனிமையான வரவேற்பு. நெடுநாள் பழகிய வனுடன் பேசுவது போல் என்னுடன் பேசினான். மேற்கத்தியப் பெண்களைப் போன்று எவ்வித பெருமையும் இல்லாமல் வெகுசரளமாக, கனிவுடன் பேசினான்.

இடையே அவள் சிரித்தபடிகளினால், ‘நீங்கள் ஓர் ஜிரோப் பியனைப் போல் தோற்றமளித்தாலும் உங்கள் இதயம் உங்களை ஓர் அசல் சிங்களவானகவேகாட்டுகிறது’

எத்தனை பெரும் உண்மை அது. நான் அதற்குப் பதில்

அளிக்கவில்லை; அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர: என்கண்கள் சொல்லும் கதையை அவள் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். அவள் கண்கள் கலங்கின. தன்னை ஒரு ஒரு சகோதரி போல் நினைக்கும்படி வேண்டினான்.

அவளிடமிருந்து இப்படி ஒரு பேச்சை எதிர்பார்க்கவில்லை அவளது உதடுகளில் மெல்லிய மறுவல் ஒன்று மலர்ந்தது.

மாரிகாலம் முழு வதும் வெண்பனியினுடாக அவள் து அறையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். டிசம்பர் கடைசியில் படுக்கையில் விழுந்தேன். ஆய்வுகூடத்திற்குப் போகுமுடியவில்லை. என்னை வந்து பார்ப்பார்யாருமில்லை. யழுங்குவடன் நட்புக் கொண்டபின்னர் நண்பர்கள் அணைவரிடமிற்கும் விலகி விட்டேன்.

ஒருநாள் மாடிப்படிகளில் காலி ஒசை கேட்டது. யழுங்குதான் வந்தாள். அன்று முதல் தினமும் வந்துள்ளக்கு சிங்குஞா செய்தாள். மார்க்கெட்டுக்குச் சென்று வந்தாள். எனது உணவை அவளேதயாரித்துக்கொடுத்தாள். எனது அறையை ஒழுங்குபடுத்தினான். நான் தூங்கிய பின்னர் தான் அங்கிருந்து செல்வாள்:

ஏப்பிரல் மாதம் அழகிய வசந்தத்தை அழைத்து வந்தது: ஒவ்வொருவரிடமும் புதிய நம்பிக்கை. ஒவ்வொன்றிலும் புதுதெழில் கொஞ்சியது—லண்டன் நகரம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது:

பார்க்கில் பூமரங்களுக்கு மத்தியில் நடந்த காதல் லீலை களை, முத்தங்களைப்போல் முன் வெப்போதும் கண்டதில்லை.

நாங்கள் குளத்தில் வாத்துக்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். எனது கை அவளது கையை இறுகப் பற்றி யிருந்தது. அவள் மறு கையால் வாத்துக்களுக்குத் தீவி போட்டாள்.

புதுவாழ்வு ஒன்று கிடைத்தாற் போன்ற உணர்வு. அவளது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நான் செப்படம்பர் மாதம் வீடு திரும்பும் செய்தியைக் கூறினேன்.

‘பிறகு’ என்றாள் யமுனை.

‘நீ என்னுடன் வரப்போவதில்லையா?’ கெஞ்சும் குரவில் கேட்டேன்.

‘நான் எப்படி வாழுமிடும்? எனக்கு இன்னும் சோதனை முடியவில்லே?’

‘நீ ஏன் சோதனையில் சித்தியடைய வேண்டும். இங்கு இருப்பது சோதனையில் சித்தியடை வதற்காக... மட்டும் தானே? சொல்லு. பெரிய கொம்பாய்ப் பார்த்துப் பிடிக்கப் போகிற்றா?’

அவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தாள். அந்த அழகான கண்களை என் விரல் களினால் தோண்டி எடுத்துவிட வேண்டும்போல் இருந்தது.

‘நீங்கள் உங்கள் தலைநரைத் துப்போகும் வரை இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்தாலும் ஒரு இலங்கை யனுடைய மனப்பாள்மையிலி

ருந்து விலக மாட்டார்கள்..... நான் நீணக்கிறேன், நீங்கள் இவ்வளவு கடுமையாகப் படிப்பது, அதிக பணத்துடன் ஒரு பெண்ணைத் திருமனம் செய்ய நினைக்கும் ஆசையில் தானே என்றாள் அமைதியாக.

‘அப்படித்தான்’ நான் சிரித்தேன்.

‘ஓ! அவள் என்னை ஓருக்கண்ணால் தோக்கினால்.’ என்னிடம் பணமில்லை, தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.’

‘ஆனால் அதைவிடப் பெறுமதிலானவள் நீ என்பது எனக்குத் தெரியும்’ அவளைப் பார்த்துப் பூறியவன், மீண்டும் ‘யமுனை’ என்றேன். மேலே பேசுமுடியாதவாறு என் நாக்கு ஒட்டுக்கொண்டது, எப்படியும் கெஞ்சியாவது அவளை அழைத்துக்கொண்டு போவது. பின்னர் இருவரும் வண்டனுக்கு வரலாம் என்று நினைத்தேன்.

‘யமுனை! எப்படியும் நீ என்னுடன் வரவேண்டும் என்றேன்.

அவளது பார்வை என்னை ஊடுருவியது. அவள் கூறினால் ‘சேனை! எந்த ஒரு பொருளின் மீதும் மிக ஆழமாக அன்பு செலுத்தாதீர்கள்.’ பின்னால் அதை இழுக்க நேரிடும்.

அவள் கூறியது அன்று மாலையிலேயே உண்மையாகி விட்டது. நான் அடைந்ததைப் போல ஏமாற்றம் வேறு யாருக்கும் வந்துவிடக் கூடாது என்று இன்றும் நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

நான் வைத்தியத்துறையில் மேற்படிப்பை முடிப்பதற்காக தம்மையும் தமது சுகங்களையும் அர்ப்பணி ததுக் கொண்ட என்றந்தை காலமாகி விட்டார். அவனுடைய இடத்திற்கு ஒரு சென்று கதறினேன். அவள் அமைதியாக என்னைத் தேற்றினால்.

மறுநாள் காலையில் கட்டுநாயகா விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தேன். மறுகணம், என் தந்தை எனக்காகக் கட்டிய அந்த வீட்டின் நடு ஹோவில் என் தந்தையின் தலைமாட்டில் சுடர் விட்டுக்கொண்டிருந்த விளக்கைப் பார்த்தபடி நின்றி ருந்தேன். யழுஞவின் குரல் என் காதுகளில் ஒவிப்பது போல் இருந்தது.

‘எந்த ஒரு பொருள்மீதும் மிக ஆழமாக அன்பு செலுத்தாதீர்கள்’

மேமாதம் நான் வண்டனுக்குத் திரும்பினேன். என் படிப்புத் தாமதமாகிவிட்டது. நெஞ்சில், தந்தையைப்பிரிந்த வேதனை யழுஞவைப் பற்றிய நினைவுகள் நிறைந்து கிடந்தன. எனது அறைக்கு வந்ததும் எதிர் அறை சாலையாகிக் கிடப்பதைக் கண்டேன். யண்ணகள் மூடகிடந்தன. வீட்டில் இருந்த நாட்களில் ஒவ்வொரு நிலையும் எனது இதயம் அவளது நிலையுகளால் நிறைந்து கிடந்தது என்பதை அவள் எப்படி அறி வாள்?

அந்த மாஜெரும் நகரமெங்கும் அவளைத் தேடினேன். அவளது நண்பர்களிடம் அவளைப் பற்றி விசாரித்தேன். கிடைத்தது ஏமாற்றம் தான். அவளைப் பற்றிய ஒருசிறு செய்திகூடக் கிடைக்கவில்லை.

‘ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்’ என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டேன். எப்பொழுதும் அவளது நிழல் எனக்குப் பின்னால் வருவது போன்ற ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது.

பின்னர் வண்டனில் அதிக காலம் தங்கியிருக்கவில்லை. பரீட்சை முடிந்த ஒரு வாரத் திற்குள் இலங்கை திரும்பிவிட்டேன்.

இலங்கை வந்த சில நாட்களில் யழுஞவிடமிருந்து ஒரு சடிதம் வந்தது.

அன்புள்ள சேனை!

நீங்கள் வண்டனில் இருந்த நாட்களில் நான்உங்கள் அறைக்குக் கீழே ஒர் அறையில் தங்கி இருந்தேன். நீங்கள் சுகமாகவும் படிப்பில் கவனமாகவும் இருந்ததை அவதானித்தேன். எந்த வித இடையூறுமின்றி இருந்த படியால்தான் உங்களால் அக்கறையுடன் படிக்க முடிந்தது.

சில நேரங்களில் நான் முன் னர் இருந்த அறையை நீங்கள் கலங்கிய கணக்குடன் தோக்குவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அன்று காலையில் நீங்கள் புறப்படும் பொழுது எனது பழைய அறையைக் கண்ணீர் மல்கும் கணக்குடன் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு நான் எனது அறைக்குள் அமைதியாக இருக்கமட்டுமே முடிந்தது. நான் எனது ஆசைகளை அவித்துக் கொண்டேன். இனிமேல் எவற்றின் மீதும் அதிகமாக அன்பு செலுத்தப் போவதில்லை. ஏனெனில் அப்படி அன்புவைத்த பொருள்களையெல்லாம் இழந்து விடுகிறேன். ★

இலங்கையில் மட்டுமா?

இங்கேயும் தடை தேவை!

அறந்தை நாராயணன்

தரக்குறைவான தமிழ்ப்பதி திரிகைகளைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்ற குரல் இலங்கையில் வலுத்து வருகிறது.

இங்கேயுள்ள பத்திரிகைக் காரர்கள் சிங்கள வெறியர்கள் இந்தக் குரலை எழுப்புவதாக தவறான பிரச்சாரத்தைச்செய்து வருகின்றனர்.

உண்மை அதுவல்ல—

தரக்குறைவான தமிழ்ப்பதிகைகளை இலங்கையில் எதிர்த்து இயக்கம் நடத்துவார்கள் இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் தான்.

அதில்—

'தரக்குறைவான' தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் என்ற வாசகத் தில் 'தரக்குறைவான' என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிட்டு 'தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுக்கு இலங்கையில் தடைவரப்போகிறது' என்ற தமிழகத்தில் உள்ள பத்திரிகைகள் வெளியிட விட்டன.

காரணம்—

அந்தத் 'தரக்குறைவான' பத்திரிகைகளே அவைதான். தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையெல்

லாம் தடை செய்யவேண்டும் என்று இலங்கைத் தமிழர்கள் கோரவில்லை. இலங்கையிலேயே ஏராளமான தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தடை செய்யவேண்டும் என்பதுவை இலங்கைத் தமிழர்களின் கோரிக்கை.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து இலங்கை செல்லும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைத்தான் தடை செய்ய வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள்.

அதுவும்,

தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் அனைத்தையும் அல்ல.

தரக்குறைவான தமிழ்ப்பத்திரிகைகளுக்குத்தான் அந்த எதிர்ப்புத் தோண்றியுள்ளது.

தரக்குறைவான, வெறும் வாப நோக்கு மட்டுமேயுடைய, முதலாளித்துவக் கருத்துக் கொண்ட பத்திரிகைகளே தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏராளமாக இலங்கையில்படையெடுப்பதால் அவற்றை அவர்கள் எதிர்ப்பு என்பது போலத் தான் தேர்ன்றும்.

இலங்கையில் இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் தமிழர்கள் அதற்காகச் சொல்கின்ற காரணங்கள் இரண்டு.

இரண்டும் நியாயமான காரணங்கள்.

ஒன்று

தமிழ்நாட்டுப் பெருமுதலாளிகளால் வாப நோக்கத்தோடு மட்டுமே—இலக்கிய, கலாச்சாரமேப்பாட்டிற்காக பத்திரிகை நடத்த வேண்டும் என்ற ஸ்மரணையே இல்லாது— நடத்தப்படும் குப்பை ஏடுகள், இலங்கையில் ஏராளமாகப்படுகுந்து அங்கே வாழும் தமிழ் இளைஞர்களின் எதிர்காலத்தையே சார்வநாசப் படுத்துகின்றன. அவற்றின் மார்ச்சுக் கவர்ச்சிகளினால் மயங்கிப் போகும் இலங்கைத் தமிழர்கள், அங்கேயே தமிழர்களால் நடத்தப்படும் தரமான தமிழ் இலக்கிய ஏடுகளை புறக்கணித்து வருகிறார்கள். அது அவர்களது பல கீஸ் மட்டுமல்ல. சந்தையில் விற்கப்படும் சரக்குகளில் நல்ல சரக்கையிட போலிக் கவர்ச்சி மிக்க கலப்படத்திற்கு விற்பனை அதிகம் ஏற்படத்தானே செய்யும்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து செல்லும் பிரபல வார, மாத ஏடுகளைப்போல அச்சு அமைப்பிலும் படக் கவர்ச்சியிலும் இலங்கைத் தமிழ் ஏடுகளும் போட்டிபோட்டுமே என்று நியாயம் பேசுகிற 'ட்மர்கள்' முன்வருகிறார்கள்.

மடத்தனமான நியாயம்!

நான்கு கோடி தமிழர்கள் வாழுகிற தமிழகத்தில் வெளியாகும் தமிழ் புத்திரிகையின் 'உற்பத்தித் தரம்' போல இலங்கைத் தமிழர்கள் கொதிப்படைவதில் என்ன தவறு இருக்குமிடும்.

கைத் தமிழ் ஏடுகளைக்கொண்டு வரவே முடியாது. விற்பனை அளவு(பிரதிகளின் எண்ணிக்கை) பெரிதாக இருந்தால் நல்ல திறத்தோடு பத்திரிகைகளை வெளியிடமுடியும். புதிய அச்சுக்களும் படங்களும் ஏராளமாகச் செய்தபோட முடியும்; தமிழ்நாட்டில் விற்பனை அளவு பெரிதாக இருப்பதால் இங்கே இது சாத்தியமாகிறது. இங்கேயுள்ள பிரபல பத்திரிகைகளின் விற்பனை அளவு லட்சங்களில் உள்ளது. இலங்கையில் என்னதான் முயன்றும் அங்கே வாழுகிற தமிழர்களின் எண்ணிக்கையின் சதமானத்தில் பார்த்தால் ஒரிரு ஆயிரங்கள் விற்பனை அளவு கடப்படுத் தேவை பெரிய விஷயம்.

இந்த நிலையில் கவர்ச்சிகரமான அச்சு அமைப்பிலும் படக்கள் நிறையப் போடுவதிலும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து செல்லும் பத்திரிகைகளோடு இலங்கைப் பத்திரிகைகள் போட்டியிடமுடியாது. இந்த நிலையில் கவர்ச்சியாகத் தோண்றும் தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளை இலங்கைத் தமிழர்கள் வாங்கத்தான் செய்யார்கள்.

இதனால் ஏற்படுகின்ற நஷ்டம் யாருக்கு? இலங்கையிலிருந்து கொண்டு இலக்கியத் தொண்டாற்ற விழைந்து பத்திரிகைகளைத் தொடங்குவோருக்குத் தான் பெருத்த இழப்பு ஏற்படுகிறது. தங்கள் தேசத்தின் இலக்கிய முயற்சி தடைப்படுவதைக் கண்டு அவர்கள் கொதிப்படைவதில் என்ன தவறு இருக்குமிடும்?

இங்கே உள்ளவர்களுக்குப் புரிய வேண்டுமானால் உவமையோடு சொல்ல வேண்டும்....

தமிழ்ப் படங்களைக் காட்டி இந்தி மொழிப் படங்கள் தொழில் நுனுக்கத்திலும் உற்பத்தித் தன்மையிலும் உயர்ந்த வாவாக அமைகின்றன. அதற்கு காரணம் தமிழ்ப் படங்கள் சந்திக்கின்ற மக்கள் தொகையை விட இந்திப் படங்கள் சந்திக் கின்ற மக்கள் தொகை அதிகமாகும். அதனால் அவர்கள் நிறைய முதலீடு செய்து படங்களைத் தயாரித்து இந்தியா முழுவதும் திரையிடுகின்றனர்.

இந்தப் போட்டியிலிருந்து தமிழகப் பட முதலாளிகள் தங்களைக் காத்துக்கொள்ள இந்திப் படங்களின் திறத்தோடு அல்லசீழான தரத்தோடு போட்டியிட்டு பாலுமையுக்காட்சிகள், கிளப் நடனங்கள், ஆடைக்குறைப்பு ஆபாசங்களைப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அருவெறுப்பான போட்டியில் இறங்க இலங்கைத் தமிழர்கள் விரும்பவில்லை.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களைப் போல தங்கள் பெருமைக்குரிய கலாச்சார மரபுகளை வீண்டித்துக்கொள்ள இலங்கைத் தமிழர்கள் விரும்பவில்லை. அதனால் தான் தரக்குறைவான தமிழ்ப் படங்களையும், தரக்குறைவான தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் எதிர்த்துக் குறல் கொடுத்து விட்டனர்.

இரண்டு

இலங்கைத் தமிழர்களின் எதிர்ப்புக்கு இரண்டாவது காரணம்—

பத்திரிகைகள் இலக்கியப் பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுவன் என்றும் அதைத் தடை

செய்யலாமா என்றும் முழங்குகின்றனர் சிலர். தமிழ்நாட்டின் பிரபல பத்திரிகைகள் இலக்கியத்தை எடுத்துச் சொல்கின்ற வரா என்பதே பரிசீலனைக்குரிய விஷயம்.

அனால்—

தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இலங்கைக்குச் செல்கின்றன.

அதே சமயம்—

இலங்கையின் தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் தமிழகத்திற்கு வருவதில்லை. வியாபார ரீதியாக இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. இலங்கையிலிருக்கும் ஒரு தமிழ்பத்திரிகைக்கு சந்தா கட்டுவதற்குக்கூட நமது அரசு அனுமதிப்பதில்லை. விற்பனை ஏஜென்சிகளுக்கு அனுமதிப்பதில்லை.

இது என்ன நியாயம்?

இலக்கியப் பரிவர்த்தனை என்பது ஒரு தரப்பாரின் சுரண்டல் அல்ல.

இருதரப்புமே முறையான உற்சாகம் காட்டவேண்டும்.

இதே கோபத்தால்தான் இலங்கைக்காரர்கள் தமிழ்த் திரைப்படங்களையும் எதிர்க்கிறார்கள். இங்கேயிருந்து புற்றீசல் போலப் புறப்பட்டுச் சென்று இலங்கையில் சுரண்டுகின்றன தமிழ்ப் படங்கள்.

அனால்—

இலங்கையில் தயாராகும் படங்களை இந்தியா வரவேற்பதில்லை.

இலங்கையில் தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு எதிர்ப்பு என்று செய்தி வந்ததுமே இங்கேயிருக்கும் வரவேற்பு வில்லை.

இற முதலாளிமார்கள் பதறிப் போனர்கள். துடிதுடித்துப் போனர்கள். ‘நாங்கள் இலங்கைப் படங்களைத் தமிழகத்தில் திரையிட ஏற்பாடுகள் செய்கிறோம்’ என்று தமிழகப் படமுதலாளிகள் தலைவர் ஏ. எல். சீனிவாசன் அறிக்கை விட்டு ஆண்டு ஒன்றுக்கிறது ஒரு துரும்பைக்கூட அசைக்கவில்லை.

கலாசார உறவு என்பது ஒரு தரப்பாரின் சுரண்டல் மட்டுமல்ல.

தமிழகத்திலிருந்து நாம் மட்டும் இங்டம்போல எங்கேயும் வியாபாரம் நடத்தலாம் என்று கருதுவது அப்பட்டமான முதலாளித்துவங்கள் வரவில்லையா?

இலங்கையின் இலக்கியப் படைப்புக்களை நாமும், நமது இலக்கியப்படைப்புக்களை அவர்களும் பரஸ்பரம் சம அந்தஸ்தோடு பரிமாறிக் கொள்ளவாய்ப்பை ஏற்படுத்தாமல் இலங்கைத் தமிழர்களை வெறியர்கள் என்று வசைபாடுவதால் வழிபிறக்காது.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் எல்லாவற்றையும் அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை என்பது இத்தனைக்கும் மத்தியில் அவர்களின் தாராள சிந்தனையைத் தான் காட்டுகிறது.

இலங்கைத் தமிழ் ஏடுகளில் இதுபற்றி கட்டுரைகளில் எழுதி அவர்கள் விளக்கிவருகிறார்கள்.

இலக்கியச் சிந்தனை எதுவுமே இல்லாமல் வெறும் வணிகம்

நோக்குடன் மட்டுமே வெளியாகும் ‘குழுதம்’ ‘தினமணி கதிர்’, ‘கல்கி’, ‘ஆனந்தவிகடன்’, ‘தினத்தந்தி’, ‘மாலை முரக’ போன்ற பத்திரிகைகளைத்தான் எதிர்க்கிறார்கள்,

காரணம்—

அவை தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் என்பதற்காக அல்ல. தரக்குறைவான முதலாளித்வக் கழிசடைகள் என்பதற்காகத்தான்.

அதிலென்ன சந்தேகம்?

ஆண்டு பலவாக, தமிழ்நாடுகளை, இலக்கியப் பெருமன்றம் இந்தக் கழிசடை ஏடுகளை இயக்கங்கள் நடத்தி வரவில்லையா?

இந்தக் கழிசடை ஏடுகள் தான் இலக்கியங்கள் என்று சொன்னால் சொல்கிறவருடைய அதிலையில் வரவில்லையும், நமது இலக்கியப்படைப்புக்களை அவர்களும் பரஸ்பரம் சம அந்தஸ்தோடு பரிமாறிக் கொள்ளவாய்ப்பை ஏற்படுத்தாமல் இலங்கைத் தமிழர்களை வெறியர்கள் என்று வசைபாடுவதால் வழிபிறக்காது.

‘இது யாருடையகால்கள்?’

இந்த உடட்டு ரேகை யாருடைய உடட்டைக் குறிக்கிறது?

‘சினிமா நடிகையின் கள் என்று ஆப்பிள்போல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்?’

இவைபோன்ற இலக்கியப் படைப்புக்களைத்தான் அந்தப் பத்திரிகைகள் சமர்ப்பிக்கின்றன.

மத்த தலைவர்களையும், அவர்களது மோடி விததைகளையும் விளக்கி, வளர்த்துவரும் விஞ்ஞானக்கள் கண்ணேட்டத்திற்கு வேட்டுவைக்கின்றன.

ராமச்சந்திரனையும் காமரா
ஜெரையும் ஒரே கூட்டிற்குள்
அடைத்துக்காட்டி 'சர்க்கல்'
பண்ணுவது நடுநிலைக் கொள்
கையால் அல்ல— பணத்தை
இரண்டு தரப்பு அப்பாவிகளிட
மிருந்தும் சரண்டுவதற்காகத்
தான்:

இளாஞ்சுர்களின் சிந்தனையை
சரியான திசைவழியில் செல்ல
விடாமல், இந்த சமுதாயத்தின்
சீர்கேடுகளோ—யதார்த்த வாழ்
வைப் பற்றிச் சிந்திக்கவிடாமல்
தடுத்திடத்தக்க மார்சக் கதை
கள், கட்டுரைகள்.

இவற்றையெல்லாம் கூட்டி
ஞல் கிடைப்பதுதான் இந்தப்
பத்திரிகைகளின் உள்ளடக்கம்.

இப்படிப்பட்ட இந்த முத
லாளித்துவச் சரண்ட லுக்கு
தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் பலி
யாவதுடன் இலங்கைத் தமிழ்
மூர்களும் பவியாக வேண்டுமா?

இப்படிப்பட்ட இந்தத்தரங்
கெட்ட பத்திரிகைகளால் தமிழ்
நாட்டு இளாஞ்சுர்கள் சர்வநாச
மாவதுடன் இலங்கையின் தமிழ்
இளாஞ்சுர்களும் நாசமாக வேண்டுமா?

இலங்கையில் இந்த கீழான
ஏடுகளுக்கு எழும்பியுள்ள
எதிர்பு—

நியாயமான எதிர்ப்பு!

அவற்றிற்கு தடை விதிக்கப்
படுமேயானால், தமிழ் சூரும்
நல்லுவகத்தில் சில வட்சம்
தமிழர்களாவது சர்வ நாசத்
திலிருந்து தப்பிட முடியுமே
என்று ஒரு தமிழன் என்ற முறை
யில் என் போன்ற பலர் இத
யங்குளிர்வர்.

இலங்கையில் மட்டுமல்ல—
தமிழர்கள் எந்தத் திக்கு
வளிலெல்லாம் வாழ்கிறார்களோ
அங்கெல்லாம் செல்லுகின்ற
இந்தக் குப்பைகளுக்கு தடை
வரவேண்டும்.

அங்கெல்லாம் மட்டுமல்ல—
தமிழகத்திலும் இப்படிப்
பட்ட இழிதகை ஏடுகளுக்கு
தடை வர்வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள்
மட்டும் உருபுபட வேண்டாமா
என்ன?

— நன்றி: ஜனச்சிதி

சுரித்தீர்ணி

எங்கும் கிடைக்கும்
தமிழ் உலகத்திலேயே தனித்துவமான நகைச்சவை இதழ்

புதுக்கதை

இடு

மயக்கமருந்து

கட்டுரை:

தகழி விவசங்கரன்பிள்ளை

தமிழில்:

ரவீந்திரன்

இலக்கியத்துறையைப் பொ
ருத்தவரையில் கற்பண (புதுக்க
தை) ஒரு கெளரவமான
பிரச்சனையாகக் கருதப்பவேண்டுமா
என நான் சந்தேகிக்கிறேன். ஒருவகையான தற்கா
விக்க கவர்ச்சி என்ற அளவில்
மட்டுமே இதை எடுத்துக்கொண்டால் போதுமா? அவ்வாறெல்லாம்
செய்வது தர்மமல்ல என்று
வாதிடுவர்கள் இதனைப் பெரும்
பழியெனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

இந்தப் பிரச்சனை குறித்து நான் உணர்ந்தவற்றைக் கீழே குறிப்பிடுகிறேன். இலக்கியப் படைப் பாளிக்கு, தான் வாழும் சமூகத் திற்கு ஆற்றவேண்டிய கடமை களை ஏதும் இல்லை. மனிதன் நிராதரவான ஒரு பரிதாபத்திற் குரிய உயிர். அவணைச் சுற்றி வாழும் ஏணை உயிர்களைப் போன்ற தன்மையை உடைய வளை இவனும், வாழ்க்கையில் மனிதன் உடலைப் பேணி வளர்ப்பதைத் தவிர வேறென்றும் இல்லை — எந்த இலட்சியமும் இல்லை. மனிதன் தனது அருடம் யான மேனியைக் காப்பதில் எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை. மாற்றம் என்று சொல்வதெல்லாம் அவ்வளவு பெரிய காரியமல்ல. வாயிலைத்திறந்துகொண்டு வருகின்ற மரணம்தான் சாசு வதமான உண்மை. எப்படியோ மனிதன் தானுக்கத் தேடிக் கொண்டுவிட்ட இழிந்த நிலை குறித்தும், நிராதரவான நிலையில் உள்ள அவணைப் பற்றிய வாழ்க்கை பற்றியும் அவனவன் தனக்குத் தோன்றியதை எழுதி ஞால் மட்டும் போதாது. அவனிடம் எவ்வாறுக்கும் யாதொரு பந்தமூம் இல்லை. அவனது கவலைகளுக்கும், விகாரங்களுக்கும் வடிவம் கொடுக்கும்பொழுது, அவற்றைக் குறித்து, தரத்தையோ, வேகத்தையோ, யுத்தியையோ காண முடிவதில்லை. மனிதனைப் புரிந்து கொள்ள இயலாமையிலை புதுக்கதை (கற்பண) இலக்கியப் படைப் புக்களைப் புரிதுகொள்ள முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

என்னுடைய இக் கருத்துக் களில் குற்றங்கள் இருக்குமெனில் அவற்றை நான் திருத்திக் கொள்ளத் தயாராக உள்ளேன், ஒரு புதிய சமூக அமைப்பின் கீழ்க் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த கொடுமைக்காக, பல நிலைகளில் மக்கள் நடத்திக்கொண்டிருக்கின்ற ஆவேசமான போராட்டத்தைத் தணிக்க, கலை, இலக்கியத் துறைகளில், அவைபற்றிய பிரச்சனைகளைக் கையாள வேண்டும் என்பதே எனது கருத்து. வானசாத்திர வல்லுனர்களும் அரசியல் வாதிகளும், சமூக சேவகர்களும் பங்கு கொண்டு விடுவதால் மட்டுமே இப்பிரச்சனை குறித்து எழுந்தியக்கம் முழுமை பெற்று விடுவதில்லை. கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு இதில் அதிமுக்கிய அங்கம் உண்டு. அனைவருடைய ஒத்துழைப்பின் பேரிலேயே இப்பணி சிறப்புடன் நிறைவுபெறும். நேரடியாகச் சொல்லப்போனால், பலவேறு மாநிலத்தைச் சேர்ந்த, முன்னேடிகளின் ஆவேசத்தைத்தணிக்க முதலாளித்துவம் வர்க்கத்தின் மன்றைகளில் பிறப்பெடுத்த ஒருவித மயக்க மருந்துதான் இந்தக் கற்பணிப் படைப்புக்கள். கலைஞர்களுக்கும், சாத்திரபோதகர்களுக்கும் இம்மயக்கம் இயல்பாகவே உண்டாகிவிடுகிறது. பேரறிஞர்களையும் இதுபாதித்து விடுகிறது. அரசியல் வாதிகளும் இதில் வீழ்ந்து விடுகின்றனர். நிச்சயமாக இது ஒரு காலத்தில் அழிந்துவிடும்.

இந்தியாவைப் பொறுத்த மட்டில் பிரபுத்துவம் போற்றப்படத்தக்க தத்துவம் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பலதுறைகளுடுகளாக இருந்து வருகின்ற ஒருவித மயக்க நிலை ஆகும். இதைப் பழம் புராணங்களில் காணலாம். உண்மை இவற்றில்லை வேறொன்றும் இல்லை யென்ற நம்பிக்கையின் மீதுள்ள அபிமானத்தில் பேரறிஞர்கள் பலர் மயங்கிக் கிடந்தனர். இடைக்காலத்தில் இந்த மயக்க நிலையை உணர்ந்த பொழுது, புதிய இந்தியாவின் மலர்ச்சித் தோற்றமாக மாறியது. அதே மயக்க மருந்து வேலெழுரு கிண்ணத்தில் ஊற்றப்பட்டு அளிக்கப்படுகிறது.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தியேழு முதல் இன்றுவரை இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இந்திய மக்களின், மனதிற்கிணிய கனவுகள் இன்றும் கனவுகளாகவே இருந்து வருகின்றன. மொத்தத் தில் ஒருவித நிராசையின் நிழல் இந்தியாவெங்கும் பரவிக்கிடக்கிறது. இளந்தலைமுறையினரும் சலிப்போடு காணப்படுகின்றனர், எனக் காள்ளலாம். அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் நக்கல்பாரிகளாக மாறிவிட்டனர். மற்ற பிரிவினரில் பலர் மயக்க மடைந்து, அந்த நிராசையின் சமூர்ச்சியில் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள அவனவன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறன்,

இவற்றைப் பார்க்கும்பொழுது சில உண்மைகள் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. கலை கள் வெறும் பிரச்சாரங்களாகவே மாற்றிவிட்டபொழுது, இயல்பாக எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. கலைப் படைப்பாளியும், சமூக மாற்றம் தேவைப்படும்; நன்மை உண்டாகுமெனில், அதுவே போதும் என்பது என் கருத்து. சொல்ல முன்வந்து, அதனையும் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமலே சமூகத் தைச் சீர்திருத்த முயலும் பிரச்சாரகளுக்கத் தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டான். அரசினரின் முதல் பிரச்சனை இதற்குப் பதில் அளிக்க வேண்டியது. கலைப்படைப்பாளி சமூக சீர்திருத்தத்தில் ஊக்கம் செலுத்தியபொழுது, யதார்த்தம் என்ற கலைப்படைப்பை, அவன்பற்றிக் கொண்டுவிட்டான். யதார்த்தம் என்பது ஒரு கலைமரபே. காணபவற்றையெல்லாம் அப்படியே எழுதுவது யதார்த்தம் அல்ல. அது கலையும் அல்ல. ஒரு தனி இலட்சியத்தைச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்பதை மனத்தில் உணரவேண்டும். அந்த இலட்சியத்தை நோக்கி அழைத்துக் கொல்க்கூடிய ஒரு படைப்பை அருமையாகச் சித்தரிக்கும்பொழுது, வேகத்தையும், யுத்தி முறைகளையும் கையாள வேண்டும். யதார்த்தம் என்ற கலைப்பை இருந்து விரும்பிப்போற்றினேன் அந்தக் காலத்தில் அதை நானும் விரும்பிப்போற்றினேன் அந்தக் காலத்தில் அநேகமான கதைகளை நானும் இம்முறையிலேயே எழுதியிருக்கிறேன். அவ்வாறு நான் எழுதியதால் மட்டமான கதாசிரியன் என்ற பெயரும் எனக்கு ஏற்பட்டது. ★

எவ்விதமான கலைமரபினைக் கையாளுகிற போதும், ஒரு

பிரச்சனை

இமையவன்

நான்கு ரேட்டுகள் வந்து சேரும் சந்தியில், பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அருகிலிருந்தது அவனுடைய வீடு. நான்கும் மக்கி ரேட்டுகள். மழை காலத் தில் வண்டிச்சக்கரங்கள் உள்ளே புதைந்து போகும். வெயில் காலத்து ஊரிக் கல்லுகள் வெறுங்காலோடு நடந்துகொண்டிருக்கும். பிள்ளையார் கோவில் வாசதும், அவனுடும் வேறு வேறு திக்கில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. நேரெதிராகவும் இல்லை, ஒரே திசையாகவும் இல்லை. முன் வளில் வெகு நாட்களாக உபயோகிக் கப்படாது உடைந்துபோன கடையின் சிதிலங்கள். எலும் புக்கூடு வெளியே வர—பிளாட் பாரம்தோறும் மற்றும், தெருக்கள் தோறும் கிடந்துகொண்டிருக்கிற பிச்சைக்காரர் மாதிரி, உருக்குலந்து கிடந்தது அது. சுமார் எட்டு வருடங்களின் முன்னர் அதுவே அவர்களது வருமானத் தொழிலாக இருந்தது. ஆனால் அவன் தந்தை இறந்து எட்டு வருடங்கள். அவரின் சாவோடு, அந்தக் கடையும் மூடப்பட்டுப் போயிற்று.

அவன் மெதுவாக நடந்து, கருக்கு மட்டைகளால் கட்டப் பெற்ற தட்டிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோ

னன். வீடு எப்போதோ போட்ட சீமேந்து தளம்: அதன் மேல் எழுந்து நிற்கும் மன் சுவர்கள். ஆயிரம் கண்ணுடையான் எங்களாத்தாள் என்று சொல்வதுபேரவான்காட்ட வேயப் பட்டிருந்தது கூரை. அதாவது சுமார் ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அது அப்படியே இருக்கிறது. அந்த வீட்டில் அவன் அம்மா இருக்கிறான். தமக்கை இருக்கிறான்.

'அம்மா, தமிழ் வந்திட்டான்' என்று குரல் கொடுக்கிறான் அக்காள். சுருக்கம் விழுந்த முகத்தோடு என்றுள்ளிற்கிறான் அம்மா. அவள் முகத்தில் விழுந்துபோன சுருக்கங்களுக்கு வயதுமட்டும் காரணமில்லை. கவலைகளும்தான். தான் பெற்ற செல்வங்களை வளர்த்து வாழவைக்க வேண்டும் என்று அந்தத் தாயுள்ளாம் படுகிற கடைங்கள்தான் எத்தனை? வேதனைகள்தான் எத்தனை?

ஆனால்.....

இப்போது அவனுக்கு வயது இழுபத்தேறு. தமிழிக்கு வயது இருபது. தமக்கைக்கு வயது மூப்பத்து இரண்டு.

'தமிழ்! கோட்டில் என்ன டா சௌன்னவங்க' அம்மா கேட்கிறான்.

அவனுடு காணி ஈடுவைக் கப்பட்டு பன்னிரண்டு வருடங்களாகின்றன. அவனுடைய தந்தையார் சாவதற்கு நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு காணி ஈடுவைக் கப்பட்டது. அவனுடைய தந்தையாரைப் பார்க்கவேண்டும். வழக்கை விழுந்ததைலை. காதுகளின் கரையோரமாகவும், பிடிரியிலும் கொஞ்சமயிர். வட்டமான முகம். கட்டையில்லை. மெல்லிய வண்டியிருக்கும். அவர் அந்த கடையில் இருக்கும்போது, அந்த ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் 'அப்பா, அப்பா' என்று அழைப்பார். யாராவது கஷ்டப்பட்டுகிறார்கள், வறுமையடைகிறார்கள், பசியோடும், பட்டினியோடும் வாடுகிறார்கள் என்றால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மாட்டார். நம் பிக்கையின் பேரில் தாராளமாகக் கடன் கொடுத்தார். வாங்கிய வர்கள் பலர் ஏமாற்றி விட்டார்கள். தரவேண்டும் என்று நினைத்த சிலரால் தரமுடிய வில்லை, வியாபாரத்துக்குப் பகை தாராள மனப்பான்மையும், நியாய சிந்தையும்தான். அதனால் தான் அவர் தோற்றுப்போயிருக்க வேண்டும். அப்படி வியாபாரம் நடந்தபோது, வியாபாரம் செய்ய, காணியை ஈடுவைத்துப் பட்ட கடன்தான் அப்படியே வளர்ந்து இப்படித் தனியை அழுக்கிறது.

'என்னடா பறையாம நிக்கிற?' அம்மாவுக்கு என் தாமதமும், மொனழமும்—சிந்தனையை யும் பயத்தையும் ஊட்டுகிறது. காணியைச் சித்தாரிச்சுப் போடுவார்களோ என்ற பயம். உள்ளது ஒரே காணி—சாப்பிடமுடியுமா? சாமான்களின் விலையோ மலையாக ஏறிக்கிடக்கிறது.

என்று அவன் தாயார் எப்போதும் சொல்லிக் கொள்வார். அப்படிநம்புகிற காணியும்போய் விடுமோ என்ற பயத்தில்தான் அந்த அவசரம்.

'நான் என்னத்த சொல்லுறது. இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்குள்ள காசு கட்டாட்டி சித்தாரிச்சுப் போடுவார்களாம்!

'ஒரு வருஷம் இருக்குது தானே—அதுக்குள்ள எப்படியாவது மாறிக்கீறிப் பார்க்கலாம்!

அம்மா சொல்லி விட்டுக் குசினிக்குப் போகிறார். அவன் மென்மாகச் சிரிக்கிறான். ஒரு வருஷத்துக்குள்ள எங்கு மாறுவது?

அவனுடைய சம்பளத்தில் குடும்பம் போகிறதே கஷ்டமாக இருக்கிறது. கொழும்பு வருமானவரிக் கந்தோரில் அவன் ஒரு கிளாக். மாதம் இருநூற்றைம் பது சம்பளம். பைசிக்கிள் கடன் தீபாவளி முன் பணம், விதவை, அநாதை இளைப்பாற்றுச் சம்பளக் கழிவுபோக அவன் கைக்கு வருவது இருநூற்று இருபத்து ஏழு. கொழும்பில் இருப்பிடத்துக்கு மூப்பது போய்விடுகிறது. சாப்பாட்டுக் கருநூறு போய்விடுகிறது. வண்ணை செலவு, எண்ணை சவர்க்காரம் எல்லாம் இருப்பு ரூபாவகிறது. மிக மட்டுமெட்டாகப் போன்ற வீட்டுக்கு ஒரு எழுபத்தைத்தந்து அனுப்பலாம். அந்த எழுபத்தை ஐந்தில் மூன்று உயிர்கள் வாழ்ந்து மிச்சமும்பிடத்துக் கடனை அடைக்குமுடியுமா? சாமான்களின் விலையோ மலையாக ஏறிக்கிடக்கிறது.

அவனுக்குச் சிரிப்பாகவும் ஆத்திரமாகவும் வந்தது. என்ன செய்யலாம்?

‘எடுத்தம்! என்ன யோசிக்கக்கொண்டு நிக்கிற, முதல்லவந்து சாப்பிடு’—அக்கா.

‘பசியில்ல, வீணைத் தொந்தரவு செய்யாமல் போ அக்கா, என்றுதான் சொல்லநினைத்தான் ஆனால் அது உண்மையில்லை. பசி வயிற்றைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. எனவேதான் வாய் வரை வந்த வார்த்தைகளை விழுங்கிக் கொண்டு அவள் பின் ஒவ்வொன்றை. அவனுக்கு வயது முப்பத்து இரண்டு. இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை. இனி எங்கே ஆவது? யாழ்ப்பாணக் கலாச்சாரத்தின் தோல்லியே அங்குதான் ஆரம்பிப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றுவதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் பிறகு ம் பெண் ஒவ்வொருவரும் கல்யாணம் செய்வதாக இருந்தால் பெண்ணுக்கு நிறைய சீதனம் வேண்டும். ஜம்பதினூயிரமோ, அறுபதினூயிரமோ. அதுவும் வருகிற மாப்பிளையின் அந்தஸ்தைப் பொறுத்தது. டாக்டர், எஞ்சினியர், குமாஸ்தா, வாத்தி என மாப்பிளையில் தரவித்தியாசங்கள் உண்டு. பெண் கொஞ்சம் படித்திருக்க வேண்டும். அதுகம் படித்துவிடக் கூடாது. அதுகம் படித்துவிட்டால் அவளே தன் காலில் நின்று கொண்டு விடுவாள். அதனால் ஆண் வர்க்கத்தின் பகடைக் காயாக உருளச் சிலவேளை பெண்மறுக்கலாம் அப்படிமறுப்பது யாழ்ப்பாணக் கலாச்சாரத்துக்கே இருக்கல்லவா? அதனால்தான் எல்லாவற்றையும்விட முக்கியம் பேர் கேட்காமல் இருக்கவேண்டும். சினங்சுச் சலசலப்பும் பெரிய விஷயமாகப் போய்விடும். அவள் இன்றோடு கதைத்தாளாம். இன்னாருக்குக் கடிதம் ஏழுதினாளாம். அவனுக்கு இன்னுளில் காதலாம். இப்படிக் கதைகள் வரும், கதை

கள் உண்மையாக இருக்கவேண்டியதில்லை. பொய்யாக, வாய்க்குருசியாக, அரட்டையடிப்பவர்கள், வம்பளப்பவர்கள் புதிதுபுதிதாக கதைகளை ஆரம்பித்து உலவ விடுவர். சிலவேளை, அது அவர்களது சொந்தக்குறைகளை மறைக்கவும், நியாயப் படுத்தவும் உதவக்கூடும். இத்தோடு அவனுக்கு அழுகு இருக்கவேண்டும்.

அவனுடைய தமக்கையைப் பொறுத்தவரை பணமில்லை என்பதுதான் முக்கிய குறை. அழுகு நிரம்பி வழிவதாகச் சொல்ல முடியாது. சுமார். பொதுநிறம். அகன்ற முகம். பிரகாசமான கணகள். வேறு எதுவித குறை முயில்லை. என்றாலும் அவனுக்குத் திருமணமில்லை.

தன்னுள்ளே தானாக எத்தனை உணர்ச்சிகளோடு அவள் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ சாதாரணமாக அவனுக்கு வருகிற உணர்ச்சிகளோடு அவன் படுகிறபாடு. இரவிரவாக..... எத்தனை தரம் பரத்தையர் உதவியை நாடியிருக்கிறார்களோ போயிருந்தால், கள்ளமாக யாரோடாவது உறவு கொண்டிருந்தால் கூட குற்றமில்லை. ஒரு பெண்ணை முப்பத்து இரண்டு வயதுவரை திருமணமாகாமலே இருக்கும்படி—அதற்குப் பிறகும் அப்படி இருக்கும்படி விட்டு வைப்பது யார் குற்றம்? அப்படியாக அழுகிப்போய்விட்ட சமுதாயத்தில் பிறகென்னாமுக்கம்? தாயத்தில் பிறகென்னாமுக்கம்? ஆனால் அதற்குத்தான் இன்றைய சமுதாயம் விடாதாம். அவள் அடிமை. உணர்வுகள் உள்ளிருந்து அரிக்க வெளியிருந்து அரிக்க நெந்து நெந்து சாகவேண்டியதுதான்.

அவன் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே வந்தான். கொஞ்சநேரம் படுத்துறங்கினால் அலுப்புத்திரும் போவிருந்தது. ‘தம்பி, பாயை ஒருக்கா எடுத்துக்கொண்டுவா. எனக்குப் பஞ்சியாக கிடக்கு, நான் படுக்கப்போறன்’ அவன் பாயையும் தலையணையும் எடுத்துக்கொண்டு, சூட்கேசையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்படுகிறன்.

அவனுக்கு வயது இருபதாகிறது. ஜி.சி.ச. பாஸ் பண்ணிப்போட்டான். இன்னும் உத்தியோகமில்லை. கலெட்டைப்பார்த்து வருகிற, போகிற வேலைகளுக்கெல்லாம் விண்ணப்பிக்கிறது. அந்த வேலை வருமா? வராதா? என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பது. அவனுடையகள் ஹரிப் படிப்பு அதைத்தான் அவனுக்குப் போதித்திருக்கிறது. வெரென்றும் செய்யமுடியாது. அரசாங்க உத்தியோகம் அதற்காகத்தானே, இத்தனை இலட்சக்கணக்காண இளைஞர்களும் தயார்ப் படுத்தப் படுகிறார்கள். ஆனால்

அவனுக்கு கண்ணை இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. அப்படியே நித்திரையாகப்போய்விட்டான்.

பண்ணிரண்டு மணி.

அம்மா அதனைத்தட்டி ஏழுபுகிறார், ‘தம்பி, டேய் ரண்டு

மணிக் கோச்சிக்கெல்லே வெளிக் கிடுறதெண்டாநீ, நேரம் போச்செழும்பு.’

அவன் அவசர, அவசரமாக முகத்தை ஒருமுறை கழுவிக் கொண்டு, மத்தியானச் சாப்பாட்டை முடிக்கிறார். உடனேயே உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு, சூட்கேசையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்படுகிறன்.

‘அப்ப, வாறனம்மா, கொழும்புக்குப் போய் கடிதம் போடுறன், வாறன் அக்கா’ அக்கா விடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வாசலுக்கு வருகிறன்.

‘அன்னே! இந்த முறைகிளைறிகல் கசேட் பண்ணியிருக்கு. அப்பிளை பண்ணவேணும்... முத்திரை... இருபது... ரூபா... என்று தயங்கித் தயங்கி வாக்கியம் வாக்கியமாகப் பிரிக்கிறான் தம்பி.

ஒருகணம் மனதில் தயக்கம் ‘எங்கயாவது மாறி அனுப்பு, பிறகு தீர்க்கலாம்!’

எங்கே மாறுவது?

அவன் மெதுவாக நடந்துகருக்கு மட்டைகளால் கட்டப் பெற்ற தட்டிப் படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்;

சோவியத் டினியனில்

கே. எம். ரங்கசாமி

பாரதி பாடல்கள்

சோவியத் இலக்கிய ரசிகர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் அருமைபெருமைகளை உணர்த்தொடங்கியதே பாரதியார் பாடல்கள் மூலம்தான். ஒவற்றை அவர்கள் ரஷ்ய மொழிபெய்ர்ப்பில் படித்த பிறகுதான் மற்றத் தமிழ் இலக்கியங்களில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். வாலாற்றில் ரஷ்யப் புரட்சியின் முக்கியத்துவத்தை மட்டுமன்றி மனித சமுதாயத்தையே வறுமையினின்றும் துன்பத்தினின்றும் விடுவிக்க வந்த மாமேதை வெனின் பெருமையையும் முதலில் உணர்ந்து பாடிய இந்தியக்கல்லிஞர் பாரதி. ஆகையால் சோவியத் மக்களும் அவரைப் பற்றி முதலில் அறிய விஷேந்து இயற்கையே.

பாரதியார் பாடல்களை ரஷ்யபாலையில் மொழிபெயர்க்கும் பணி 1950-ம் ஆண்டுகளின் மத்தியிலேயே ஆரம்பமாகி விட்டது. அப்பொழுது சோவியத் யூனியனில் தமிழ் இலக்கணநூல்களோ அகராதிகளோ கூட இல்லை. அந்த நிலையிலும் பாரதி

யாரின் பாடல்களை மொழி பெயர்க்க முற்பட்ட பெருமை திருமதி. இரீனா ஸ்மிர்ணேவா வைச் சாரும். மாஸ்கோவிலும் வெளின் கிராடிலும் இந்த மொழிபெயர்ப்பு வேலையை அவர்நடத்தினார். பிரபல சோவியத் கல்லிஞர்களான செம்யோன் பேசத்தினிக், தி. பெத்ரோவ், யூரி கோர்னையேவ், முதலியோர் அவருக்குத் தீவிர ஒத்துழைப்பு அளித்தனர்.

பாரதியார் பாடல் களை மொழிபெயர்ப்பதில் சோவியத் முழுத்தாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய பிரச்சினை, அவருடைய உண்மைப் பெருமையை சோவியத் மக்களுக்குப் புலப் படுத்தும் வகையில் எந்தெந்தப் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து மொழிபெயர்ப்பது, அவற்றை எந்த முறையில் வழங்கினால் சிறப்பாக இருக்கும் என்பனவற்றை முடிவு செய்வதேயாகும். இது போன்ற சிக்கல்களை வெற்றிருக்கிறது தீர்த்து, சுமார் நாற்பது பாடல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்றை 1963-ல்

வெளியிட்டனர். பாரதியாரின் பாடல்களிலிருந்து பொதுநல்உணர்வும், தேச சபக் தியும் நிறைந்த பாடல்கள் அதில் சேர்க்கப்பட்டன. பாரதியார் பாடிய பல்வேறு விதமான பாடல்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவது வகிப்பதாக அமைந்தது அந்தத் தொகுப்பு. மரபை ஒடிய வேதாந்தப் பாடல்களும் மனிதனை உயர் நிலைக்கு உயர்த்தி, போற்றும் பாடல்களும் விடுதலை இயக்கத்தின் உதவேகத்தினால் முழுந்த பாட்டுக்களும் அந்தத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றன.

இதைப்பற்றி நதாவியாவிள்ளைவ்ஸ்காயா என்ற சோவியத் இலக்கிய விமர்சகர் எழுதியுள்ள ஒரு கட்டுரையில் கூறுகிறார்: ‘இந்தச் சிறு தொகுப்பு வெளிவந்திருப்பதானது, இந்திய—இயல் ஆராச்சியில் குறிப்பிடத் தக்கதொரு நிகழ்கியாகும். இந்த நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில், இந்திய இலக்கியம் எப்படி இருந்தது என்பதை அறிய இது பயன் படுகிறது’ என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

பாரதியார் பாடல் களை ஆழ்ந்து படித்து ஆராய்ந்த சோவியத் அறிஞர்கள் பலர். அவர்களின் முக்கியமான இரண்டொருவரின் கருத்துக்கள் மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப் படுகின்றன. பன்மொழிப் புலவரும், இந்திய—இயல் ஆய்வாளரும், நேரு பரிசு பெற்றவரும் பேராசிரியர் ச. பி. செலிஷேவ் பாரதியாரின் சலிதைகளை மட்டுமன்றி, அவருடைய தீர்க்க திருஷ்டியையும் வியத்தகுமுறையில் ஆராய்ந்து கட்டுரைகள் எழுதி விருக்கிறார். பாரதியாரைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகையில், தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த இந்த மஹா கவி, விடுதலை இயக்க உணர்வால் உந்தப்பட்ட இந்திய எழுத்தாளர்களின் மூன்வரிசையில் நிற்பவர்’ என்கிறார். இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளையும் சேர்ந்த இலக்கியங்களில் செலிஷேவ் புலமை பெற்றவராகவால், பாரதியாரைப் பற்றி அவர் சொல்வது விசேஷப் பொருளுடையதாகும். பாரதியாரையும் ரவிந்திரநாத் தாகூரையும் அவர் தனிப்படுத்திக் கூறி, ‘இந்தியா வாழ்வும் வளமும் பெறுவது, அதன் ஒற்றுமையைத் தான் பொறுத்திருக்கிறது என்பதை முதலாக உணர்ந்த இந்தியக் கல்லிஞர் இவர்களே’ என் கிறார். இந்தக் கருத்தே பாரதியாரின் தேசபக்திப் பாடல்கள் அணைத்திற்கும் ஆதார சுருதியாக நின்று ஒலிக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி இருக்கிறார் பேராசிரியர். அந்தக் காலத்தில் தேசபக்திப் பாடல்கள் பாடுவதற்கு வழி கோவில்வரும் பாரதியாரே என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். ‘பாரததேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்’ என்ற பாடலில் புதிய இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கு கம்பீரமான உறுதியான திட்டத்தை அந்தக் காலத்திலேயே வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார் பாரதியார் என்பதைக் கேட்டிட்டுக் கூட்டியுள்ளார் பேராசிரியர் செலிஷேவ். ‘வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின மிகையால், மையத்து நாடுகளில் பயிர் செய்குவோம்; வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்க முதலாம், வேறு பல பொருளும் குடைந்தெடுப்போம்; எட்டுத் தைகளிலும் சென்றிவை விற்றே, என்னும் பொருளாணைத்தும் கொண்டுவருவோம்... ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காசிதம் செய்வோம்.

ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்;... நடை யும் பறப்பும் உணர் வண்டிகள் செய்வோம்; ஞாலம் நடுங்க வரும் கப்பல்கள் செய்வோம்; வாணி அளப்போம் கடல் மீன் அளப்போம்; சந்திர மண்டலத் தியல்கண்டு தெளிவோம்;..... காசி நகர்ப் புலவர் பேசும் உரைதான் காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்...’ என்றெல்லாம் இப் பாடடில் பாரதியார் கூறியிருப்பவற்றை மேற்கோள் காட்டுகிறார் செலி வேஷம்.

தவிர, சுதந்திரம் வருவதற்குக் கால் நூற்றுண்டுக்கு முன்பே சுதந்திரத்தை வரவேற்று. ‘ஆடு வோமே பள்ளுப் பாடுவோமே; ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று...’ என முழுங்கிய பாரதியின் தீர்க்க திருஷ்டியை அவர் வியக்கிறார்.

பாரதியாரின் மற்றொரு சிறப்பையும் சோவியத் மக்கள் உணர்ந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். அதாவது காலனி ஆட்சியில் சிக்கித்தவித்த அன்றைய இந்தியாவில், செய்திப் போக்குவரத்து வசதி மிகக் குறைவு. வெளி உலகத்திலிருந்து தப்பித் தவறிக் கசிந்து வந்த சிறு தகவல்களும் கடுமையாக சிறுப்பையும் சோவியத் மக்கள் உணர்ந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். அதாவது காலனி ஆட்சியில் சிக்கித்தவித்த அன்றைய இந்தியாவில், செய்திப் போக்குவரத்து வசதி மிகக் குறைவு. வெளி உலகத்திலிருந்து தப்பித் தவறிக் கசிந்து வந்த சிறு தகவல்களும் கடுமையாக மற்றொரு சோவியத் எழுத்தாளர், திராவிட இலக்கியங்களில் புலவரான திரு. விளதிமீர் மகரெங்கோ ஆவர். பாரதியா கவிதைகளின் தனித் தன்மையையும் தேச பக்தியையும் அவர் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன், ‘சுப்பிரமணிய பாரதி சோவியத் மக்களின் மனதிற்குப் பெரிதும் உக்ந்தவர்; காரணம் படைப்பாற்றல் கொண்ட இந்திய அறிவாளிகளுள் முதலாவதாக அக்டோபர் புரட்சியை வேற்றவர் அவரே. நம் மக்களின் வெற்றியை ‘புதிய குஷியா’, என்ற பாடவில் பாடியிருக்கிறோம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் கொழும்பு.

ஓ அழகான அட்டைப் பெட்டிகள் ஓ பாவனைக்கேற்ற கைப் பைகளுக்கு **விஜயா இன்டஸ்ரீஸ்**

நேரத்தியாகப்
புத்தகம் கட்டுபவர்கள்.

235, பழைய சோனகத் தெரு, —

கொழும்பு

வடிகட்டப்பட்டுத் தனிக்கை செய்யப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் பாரதியார் சர்வதேச நிலை மைகளையும், குறிப்பாக ரஷ்யப் புரட்சிபற்றிய செய்திகளையும் கூர்ந்து கவனித்துப் பாடியிருக்கிறார். ரஷ்யப் புரட்சியை வரவேற்று 1917-ம் ஆண்டிலேயே, ‘புதிய குஷியா’ போன்ற ஒரு பாடலைப் பாடிய முதல் இந்தியக் கவிஞர் பாரதியார் தான் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சோவியத் மக்கள் போன்ற ரூவது இந்திய இதயங்களுக்கு இதம் அளிக்கும் ஒன்று.

பாரதியை மஹாகவியாகப் போற்றும் மற்றொரு சோவியத் எழுத்தாளர், திராவிட இலக்கியங்களில் புலவரான திரு. விளதிமீர் மகரெங்கோ ஆவர். பாரதியா கவிதைகளின் தனித் தன்மையையும் தேச பக்தியையும் அவர் வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன், ‘சுப்பிரமணிய பாரதி சோவியத் மக்களின் மனதிற்குப் பெரிதும் உக்ந்தவர்; காரணம் படைப்பாற்றல் கொண்ட இந்திய அறிவாளிகளுள் முதலாவதாக அக்டோபர் புரட்சியை வேற்றவர் அவரே. நம் மக்களின் வெற்றியை ‘புதிய குஷியா’, என்ற பாடவில் பாடியிருக்கிறோம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் கொழும்பு.

மணிக் கரங்கள்

மஸ்லிகையின் வளர்ச்சி மிகப் பிரமிக்கத் தக்க அளவில் முன்னரில் வருகின்றது. இது வெறும் கயதம்பட்டமல்ல; உண்மைந்தாதாரர்கள் பல பகுதிகளிலும் பெருகி வருகின்றனர். முன் எர்போல இல்லாமல் மிகப் பொறுப்புடன் காரியங்கள் செய்யவேண்டியன்று, ஏஜன்டுகளுடன் கடிதத் தொடர்புகளை நிரந்தரமாக்க, நிர்வாக விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்த ஒரு உதவியாளர் அத்தியாவசியம் தேவைப்படுகின்றார்.

அடுத்த மல்லிகை இதற்குப் பொங்கல் மலராக புதுப் பொலி வூட்டல் மலர் இருக்கின்றது. அடுத்த ஆண்டிலிருந்து, இதழின் விலையை ஐந்து சதம் உயர்த்தியிருக்கின்றோம், சுந்தாதாரர்களுக்கு இனிமேல் சுந்தா ரூபா 6.

மஸ்லிகையின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இதயழூர்வமாகப் பங்குபற்றும் அனைவருக்கும் அன்பு வாழ்த்துக்கள்.

ஆசிரியர்.

நிதி உதவியோர்:

என். சுதநிரசேகரன் பி. எஸ்வி.

விஜயா இன்டஸ்ரீஸ்

235, பழைய சோனகத் தெரு,
கொழும்பு.

எம். ஏ. கிளார்

12, மீரானியா வீதி,
கொழும்பு - 12.

25-00

மணிப்புரி, தக்கா சாறிகளுக்கும்
பனையகாட் சாரங்களுக்கும்

சீப் சைட்

ஸ்தாபனத்தினரை
நாடுங்கள்.

90, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு - 11

கிளைகள்: யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, கிளிநொச்சி.

பிரச்சினையாககிக் கொண்டு விட்டேன், என்றும் சொல்லவாம்

இன்றைய உழுத்துப்போன சமுதாயத்தின் ஆணி வேரை அசைத்துப் பிடுங்கி எறிவதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டதற்கான அறிகுறிகளில் இதுவும் ஒன்று.

இது எனக்குக் கிடைத்த பெருமை என்று என்னை வதிலும் பார்க்க, என்னால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களாக இன்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனரே அவர்களுக்குக் கிடைத்த இலக்கியக் கௌரவம் என்றே என்னுகின்றேன்.

இப்படியான சில இலக்கியக் கௌரவங்களினால், சாஹித்திய சுகங்களினால் என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளமாட்டேன். நான் வந்த பாதையை—வளர்ந்த வரலாற்றை—மறந்து, சொற்பனை லோக சஞ்சாரியாக என்னை நானே மாற்றி விடவும் மாட்டேன்.

எனவே நானுக்கு மகத்தான் இயக்கத்தின் அன்புப் புதல்வன். எனது தவறுகளைத் திருத்தி என்னை நேரான பாதையில் சரியாக நடைபோட வைக்க எனக்கொரு ஜீவத்துடிப்பு மிக்க தத்துவம் உண்டு.

‘உங்களால் யாழ்ப்பாணத்துக்கே பெருமை’—இது ஒரு நன்பரின் விமரிசனம்.

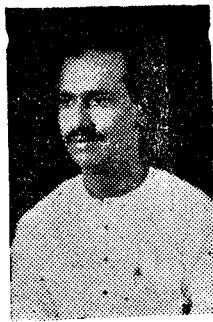
‘உங்களுல் எங்கட தெருவுக்கே மதிப்படா!’ இது பாதுகைக் கதாநாயகன் முத்து முசும்மதுவின் இதய பூர்வமான பாராட்டுக்கள்.

‘எங்களது சாதியே உன்னை என்னிப் பெருமைப் படுகின்றது! இது நான் கொழும்பில் வந்து தங்கும் கடைக் சொந்தக்காரரான தம்பையாவின் பெருமிதப் பேச்சு.

‘என்ன கருத்து முரண்பாடு இருந்தாலும் ஜீவா வுக்கு இந்தப் பெருமை தகும். ஏனெனில் டடைப்பாளி அவன். அத்துடன் எழுத்தாளர் பிரச்சினை என்றால் மனந்துணைந்து சுகல எழுத்தாளர்களுக்காகவும் போராடி வருகிறவன்’ இது எங்குடன் கருத்து முரண்பட்டுள்ள, அதே சமயம் பரஸ்பரம் மதிக்கப் பழகிக் கொண்ட எழுத்தாளர் இன்னேர்எழுத்தாளருக்குச் சொன்னபதில்

இதல்லாமல் சிலர் மனசிற்குள் எனது நியமனத்தை என்னினி, குமைந்து குமைந்து புழுங்கிச் சாகிறூர்கள் என்ற பகிரங்க உண்மையும், எனக்குத் தெரியாததல்ல.

எனது பக்கங்கள்

இலங்கை சாகித்திய மண்டலத் தமிழ் இலக்கியக் குழுவிற்கு நானேர் உறுப்பினராக கௌரவ கலாச்சார அமைச்சரால் நியமிக்கப்பட்டதைப் பாராட்டி, இலக்கிய நண்பர்களில் பலப் பலர் கடிதங்கள் தந்திகள் மூலமும் நேரிலும் பாராட்டுத் தெரிவித்துள்ளனர்.

அவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் எனது மனப் பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஒரு மரபு மறியடிக்கப் பட்டுள்ளது; என் மூலம் இன்னேரு மரபு அறிமுகப்படுத்த பட்டுள்ளது.

ஒருகாலத்தில் மேட்டுக் குடியினர், சுகல வாய்ப்பு வசதிகள் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள், குலங் கோத்திரத் தில் பிறந்தவர்கள் என மார்பு தட்டியவர்கள்தான் இப்படியான நிறுவனங்களில் அங்கத்துவம் பெற்று வந்துள்ளனர்.

ஆனால் இன்று என்னைப் போன்றவர்களும் உறுப்பினர் ஆகலாம் என்ற ஒரு புதிய மாற்றம்—திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. இப்படியான ஒரு புதிய மரபு திடீ ரென ஏற்பட்டு விட்டதல்ல. நான் பேனை பிடித்துக் கால் நூற்றுண்டு கழிந்து விட்டது. அன்று தொடக்கம் இந்தப் போரட்டத்திற்கு நான் தினசரி முகம்கொடுத்து வந்துள்ளேன்.

— காரணம் தினசரி வாழ்வே எனக்கு இலக்கியப் பிரச்சினையாகி விட்டது—அல்லது அதையே வாழ்வுப்

இது மனித இயல்புதானே. பாவம், அநுதாபப் படுவ தைத் தவிர வேறென்ன செய்யலாம். இலக்கியத்தின் பெயரால் அதை மந்துவிடுவோம்.

இலக்கிய உலகைப் பொறுத்தவரையில் எனது கடமையையும் பொறுப்பையும் நான் நன்றாகவே உணர்ந்து செயல்பட்டு வருகிறேன். அதையொட்டிச் செயலாற்றும் துணிவும் திறமையும் என்னிடம் அதிக மாகவே நிறைந்துள்ளன. இயல்பிலேயே எதையும் போராடிச் சாதித்து, நிறைவேற்றி, வெற்றி பெற்று முன்னேற் வேண்டுமென்ற சிளர்ச்சி மிக்க ஆர்வம் என் இரத்தத்திலேயே ஊறிப் போடுள்ளது.

எனது அப்பணிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட பராம்பரைச் சொத்தாகவும் இருக்கலாம். இது.

ஜம்பதாவது வயதில் நான் எழுதி வெளியிட இருக்கும் எனது கூய சரிதம் நாலில் எத்தனையோ தகவல்களை, எந்த விதமான விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கும் அப்பால் நான் வேறெழுருவனாக நின்று எழுதி வெளியிட என்னியுள்ளேன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்து இதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்து வருகின்றேன் என்ற உண்மை என்னைத் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி என்னைப் பற்றி நானே சில தகவல்கள் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்த மல்லிகைக்கு எனது மணப்பூர்வமான நன்றி யைத் தெரிவிக்கின்றேன். ஏனெனில் மல்லிகைதான் எனது வாழ்வின் ஜீவ ஊற்று.

அதே மல்லிகைக்கு இன்னெரு தகவலையும் சொல்லி வைக்கிறேன்.

1960-ல் ஸ்ரீ வங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றேன். 1970-ல் சாகித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கியக் குழு உறுப்பினராக நியமிக்கப் பட்டேன். 1980-ல் நிச்சயமாக நம்பலாம்—சரித்திரம் சிருஷ்டிப்பேன்!

புது வருடத்துக்கு மிகச் சிறந்த கலண்டர்

ஆனந்தா

திருக்குறள்

கலண்டர்

தயாரிப்பாளர்:-

ஆனந்தா அச்சகம்

226, காங்கேரன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 348

தந்தி: அச்சகம்

Registered as a Newspaper in Ceylon

★ ரீபக் - முட்டாப்புரசிக்
கொல்லி

★ ரம்பாட் - எலிக்கிளாஸ்ஸி

★ ராணி இல்செக்ட் கிள்ளா-ரகுவ
பூச்சிக் கொல்லி

★ சூவா கொல்லியோக்

★ சுகலாத்தான் பேப்பர்
பீக்ஸ் கொல்கள்

RUN RAT

தயாரைப்பானர்:

**அப்துல்லா இன்டஸ்ட்ரீஸ் அன்
பேப்பர் பேக்ஸ் மேறுபோக்கு,**

72, மய்ப் வீதி,
கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி: 33952

60, கலைச்சாலை வீதி, மாறுப்பானம், முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும்
வையிலிருப்பானம் போன்றிச் சூவா அவர்களுக்காக, மனிலக சாதனங்களுடன் ஏற்றுப்பானம் ஏற்றுக்கொள்ள அதிகப்பட்டது.